

čtvrtletník
Armádního sportovního centra DUKLA,
Tělovýchovné jednoty Dukla Praha
a Unie armádních sportovních klubů České republiky

ročník 2 / číslo 1 / 2007

Vydavatel
Armádní sportovní centrum
DUKLA
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
IČ: 60162694
www.army.cz/sport

Adresa redakce
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
Telefon: 224 319 139
Fax: 224 310 910

Šéfredaktor
plk. Ing. Jaroslav Prišcák, Ph.D.
(telefon: 973 203 801)
E-mail: priscakj@seznam.cz

Redakční rada
Ing. František Macák
Ing. Pavel Nekoila
Mgr. Ivana Roháčková
Ing. Cyril Schejbal
PaedDr. Arnošt Šulc

Grafická úprava a zlom
Jan Brádka (AVIS)

Korekce fotografií
Ing. Bořivoj Beránek (AVIS)

Jazyková úprava
Eva Kašáková (AVIS)

Tisková příprava a tisk
MOČR-AVIS
(Agentura vojenských informací a služeb)
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6

Uzávěrka čísla: 1. 2. 2007
Číslo 1 / 2007 vyšlo: 15. 3. 2007

V jednotkách ozbrojených sil
rozšiřuje ASC DUKLA a AVIS
Publikované materiály nelze rozšiřovat
bez souhlasu vydavatele
Redakci nevyžádané materiály se nevracejí

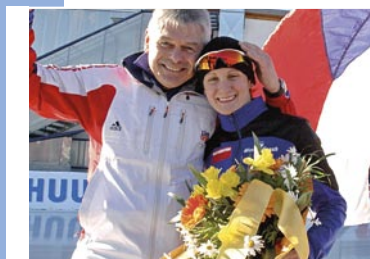
NEPRODEJNÉ

Na titulní straně:
Martina Sáblíková mistryně Evropy a světová rekordmanka

Foto: Jiří Hokův

1/07

reportáže
rozhovory
z oddílů
z historie
osobnosti
aktuality
výsledky

2 Martina má zlato

14 opět mezi svými

16 Trůn obsadily
ženy Dukly

18 Volejbalové
vzpomínky
Josefa Tesaře

25 Bobisté šokovali
Evropu

obsah

2 Editorial
4 Zimní sporty
6 Královna v armádním dresu
7 Cyklistika
8 Sportovní střelba
10 Domov zimních sportů
12 Tajemství jménem „různé“
20 Generál sportu
22 DuklaSport v Kalifornii

22 Veslaři na trenažeru
23 UNIASK v roce 2007
24 Nová kariéra
26 Kaleidoskop
26 Přehled sportovních výsledků
26 Smějeme se s DuklaSportem
27 Sportovní akce ve II. čtvrtletí 2007
27 Tucet otázek pro Pavla Vrščického
28 Z Plzně na Julisku

Martina má zlato!

České rychlobruslení se na mistrovství Evropy na otevřené dráze v italském Collalbu dočkalo fenomenálního úspěchu!

Vážení čtenáři,

vyhlášení sportovce roku 2006, které proběhlo 14. ledna 2007 v hotelu Top mělo svou královnu a mělo dvě princezny. I královna i princezny jsou naše, jsou to „duklačky“. V desítku nejlepších mělo ASC DUKLA velmi bohaté zastoupení. Z deseti sportovců jsme jich tam měli šest. A k tomu druhého nejlepšího juniora. O všem podstatném z tohoto vyhlášení si můžete přečíst na stranách 16 až 17.

Martina Sáblíková je v rychlobruslení už velkou osobností. Její lednové úspěchy a také výkony juniorky Andrey Jirků jsou velkým příslibem k ZOH 2010. Ať jim zdraví vydrží a trenér Petr Novák je kočuruje nadále tak citlivě jako doposud. Jen ta vyhlášení z „okolí Martiny“ o jistých medailích snad neurazí boha (bohyni) sportu. Tak, jak to říká Richard Tesařík, můj dobrý přítel z Yo Yo Bandu: „Především skromnost, skromnost a skromnost ve vyhlášení co získám, co vybojuji, co vyhraji. Stačí málo a jsem zraněn, stačí málo a nebudu mít formu a vše je jinak.“ Jirka Hokův a Jan Zeman na ME v Collalbu byli při tom, když Martina vítězila. Jejich reportáž na str. 2-3 vás určitě potěší.

A co dalšího zajímavého si můžete přečíst v „DuklaSportu“, který teď držíte v ruce. Bobisté Danilevič a Gomola jsou mistři Evropy. To je snad sen. Není, je to pravda. O jejich historickém vítězství píšeme na str. 25.

Pokračujeme v představování sportovišť ASC DUKLA. V tomto čísle se dozvíte o sportovištích v Liberci. Dále vám přiblížíme setkání s jubilanty Dukly, sportovci a funkcionáři, kteří reprezentovali armádní sport v letech minulých a měli by být vzorem pro naši sportovní mládež. Okénko sportovních osobností patří Josefu Tesařovi, mistru světa ve volejbale a dlouholetému funkcionáři a veliteli Dukly.

Nezapomeňte si přečíst i další články, rozhovory, postřehy. Protože reakce Vás čtenářů jsou pro nás velmi, velmi důležité.

Hezké počtení a pokoukání přeje

Jaroslav Prišćák, šéfredaktor

Devatenáctiletá Martina Sáblíková zvítězila na evropském šampionátu ve čtyřboji, který se konal 12.–14. ledna v Collalbu. Stala se tak nejmladší mistryní Evropy na otevřené dráze v historii této soutěže. Díky jejím výkonům se musely hned třikrát přepisovat tabulky světových rekordů. Dařilo se ale také dalším členům českého rychlobruslařského týmu – sedmnáctileté Andree Jirků i patnáctiletému Milanu Sáblíkovi. Opět se tak potvrdilo, že Česká republika se stává skutečnou rychlobruslařskou velmocí.

Do italského Collalba jezdí čeští rychlobruslaři už mnoho let na letní i zimní přípravu a na zdejší otevřené dráze se v zimní sezoně účastní řady významných závodů. Dalo by se říci, že se Collalbo stalo jejich druhým domovem. Ale není důvod se tomu příliš divit, kromě skvělých tréninkových možností, jde o nádherné místo, které snad každé – ho chytne za srdce a rád se sem vrací.

Oranžové Collalbo

Na evropský rychlobruslařský šampionát ve čtyřboji na otevřené dráze se do Collalba sjeli nejlepší evropští závodníci. Mezi favority bezesporu patřila i Martina Sáblíková z ASO Dukla různé, která se svými výkony rychle probíjela mezi světovou špičku. Zvítězila v řadě závodů a vytvořila mnoho juniorských i seniorských rekordů. Je navíc držitelkou i několika rekordů collalbské Arény Ritttern – na 1 500 metrů (2:02.17), na 5 000 metrů (7:19.00) a neoficiálního rekordu na 3 000 metrů (4:09.35).

Kvalitně obsazené závody se samozřejmě promítly i do vysoké návštěvnosti. Ze zdravotních důvodů se nemohly mistrovství zúčastnit italské rychlobruslařky, a tak domácí publikum „adoptovalo“ naše závodnice. Během závodu si tak užívaly poměrně mohutné zvukové kulisy. Nicméně mezi diváky byli Italové v jasně patrné menšině.

Na všech tribunách, přilehlých prostranstvích, zcela zaplněných parkovištích i v Collalbu převažovali nizozemští fanoušci oděni do tradiční oranžové

Martina Sáblíková se svým trenérem Petrem Novákem

barvy. Do Itálie si s sebou přivezli i svoji dechovou kapelu, která se po celou dobu starala o správnou atmosféru závodů. Hudebníci v pruhovaných trikách neúnavně hráli každý den odpoledne melodie, které plně obsazené tribuny přiváděly k varu.

Když padají rekordy

Mistrovství Evropy ve čtyřboji bylo slavnostně zahájeno ve čtvrtek večer a následující den odpoledne už startovali muži na tratě 500 metrů a 5 000 metrů a ženy na 500 metrů. Mezi muži nastoupil do závodu jediný Čech – patnáctiletý Milan Sáblík, který se tak stal nejmladším účastníkem šampionátu. Pětikilometrovou trať zvládl ve skvělém čase. „Zajet to na otevřené dráze pod sedm minut, to je fakt bomba,“ hodnotil jeho výkon kouč týmu Petr Novák.

Martina se na pětistovce umístila na devátém místě, ale vzhledem k tomu, že jí vyhovují delší tratě, její okamžik měl teprve přijít. Zvítězila Nizozemka Ireen Wüstová, která ostatním závodnicím ukázala, že bude hodně silnou soupeřkou. „Po dnešku mohu říci, že Ireen má dobře zaděláno na celkové vítězství.“

Na pětistovce si vytvořila dostatečný náskok, ale Martina zajela tento závod dobře a příliš neztrácí. Pokud se jí v závodě na 3 000 metrů podaří zopakovat to, co tady zajela před týdnem, věřím v umístění do třetího místa," uvažoval po prvním soutěžním dni nezvykle opatrně Petr Novák.

Druhý soutěžní den zahájil závod žen na 1 500 metrů. V deváté dvojici startovala Andrea Jirků s Norkou Hemmerovou a ve třinácté Martina Sáblíková s Nizozemkou Visovou. Pro Andreu Jirků, které v týmu neřeknou jinak než Ája, to byl životní závod. Zajela svůj osobní i český juniorský rekord. „Martina odvedla dobrou práci. Tentokrát tolik neztrácí, takže věřím, že se na 3 000 metrech ukáže, že se ještě o umístění popere. Teď by to chtělo, aby v příštím závodě Martina stála na pódiu a Ája byla do 14. místa," říkal spokojeně trenér. Radost mu udělal i Milan Sáblík, když na 1 500 metrech zajel nový český juniorský rekord a hlavně splnil limit pro start ve Světovém poháru na 1 500metrové trati.

Bolest nohou a vítězství

Pak přišel závod na tři kilometry. Martina Sáblíková se postarala o to, aby se v seznamu světových rekordů objevilo její jméno. Díky času 4:03.52 překonala světový rekord na otevřené trati (4:08.54), který vytvořila v roce 2001 Němka Gunda Niemannová, rekord šampionátu Renate Groenewoldové (4:05.44) z roku 2000 i rekord Arény Ritttern, který Martina udělala teprve před necelým měsícem.

„Po patnáctistovce už všichni museli tušit, že je zle. Martina jela tak, aby porazila Groenewoldovou," tvrdil Novák po skončení závodu novinářům. Když jeho svěřenkyně kolem něho projížděla do posledního kola, řekl jí, že si jede pro zlato. Odpověděla mu, už tradičně, že je magor. „Nechápu, jak to mohl v tu chvíli vědět. V prosinci jsem tady jela 4:09, a dnešní výkon je obrovský skok. Opravdu nechápu jak se to mohlo stát," tvrdila v cíli Martina, která takového času zatím nedosáhla ani v hale. Dobře se jelo i Andree Jirků, která skončila devátá, zajela svůj osobák a především se nominovala na únorové mistrovství světa v Heereveen.

Ten den Martina opět po ránu trochu nadávala, protože musela brzo vstávat. „Nechtělo se mi, ale

když jsem si uvědomila, co mě dnes čeká, tak jsem vstávala s chutí. Na tréninku se mi pak jezdilo dobře. Na rovince jsem dělala čtyři kroky a před závodem mě trošku bolely nohy. Trenér říkal, že je to dobré znamení. Prý se z únavy trojka dobře jede," popisovala začátek prvního vítězného dne Martina.

„Před šampionátem jsem říkal, že budeme rádi za jednu medaili, nyní doufám, že jich bude víc," uvedl trenér. Pak se jej novináři ptali, jestli příští den padne současný světový rekord na 5 000 metrů na venkovní trati, který má hodnotu 7:05.67 a vytvořila jej v roce 2001 Gunda Niemannová. „Padne. Když bude takovéhle počasí, tak určitě padne," odvětil Petr.

Napětí až do konce

Neděle, 14. ledna a hodiny na tabuli ukazují právě poledne. Ve stínu je 10° Celsia a po sněhu není široko daleko ani památky. Vysoká teplota by mohla mít vliv na led. Martina jede až v páté dvojici, kdy už led bude mít něco za sebou a může se to projevit na jeho kvalitě. První se ale na 5 000metrovou trať vydává Andrea Jirků. Dosahuje osobního rekordu a v průběžném pořadí dlouho figuruje na prvním místě. Nakonec je v tomto závodě osmá, což byl pro nejmladší účastnici letošního šampionátu fantastický výkon.

Martina Sáblíková startuje s Renate Groenewoldovou. „Když už bys si měla prohrát, tak ať je to jenom těsně, aby byla celkově před ní, protože pak je to tutově medaile," doufal těsně před závodem Novák. Pokud by chtěla Martina pomýšlet na zlato, musela by být o 14 vteřin rychlejší než vedoucí Ireen Wüstová. Martina jela skutečně skvěle a Němku Groenewoldovou předjela o 10,31 vteřiny. Jako první žena na světě jela na otevřené trati 5 000 metrů pod sedm minut. Jenže o celkovém pořadí rozhodoval poslední závod, ve kterém se utkala Ireen Wüstová s Danielou Anschütz-Thomsovou. Wüstová přepálila start, její čas byl o 14,2 vteřiny horší než Martiny a v závodě skončila šestá.

Zlato patřilo Martině Sáblíkové, která celkově získala 162.954 bodu, což je také světový rekord pod širým nebem. Martina překonala Nizozemku Ireen Wüst o pouhých 23 tisícín bodů!

Konečné výsledky:

Ženy:

- 500 metrů:** 1. Ireen Wüstová (Niz.) 39.51, 2. Jekatěrina Abramovová (Rus.) 39.91, 3. Jekatěrina Lobiševová (Rus.) 40.15, ...**9. Martina Sáblíková (ČR)** 40.97, ...**26. Andrea Jirků (ČR)** 43.46.
- 1 500 metrů:** 1. Ireen Wüstová (Niz.) 1:56.78, 2. Jekatěrina Abramovová (Rus.) 1:57.98, 3. Daniela Anschützová-Thomsová (Něm.) 1:58.08, ...**6. Martina Sáblíková (ČR)** 1:58.66, ...**16. Andrea Jirků (ČR)** 2:03.37.
- 3 000 metrů:** **1. Martina Sáblíková (ČR)** 4:03.52, 2. Renate Groenewoldová (Niz.) 4:04.24, 3. Ireen Wüstová (Niz.) 4:07.61, ...**9. Andrea Jirků (ČR)** 4:12.51.
- 5 000 metrů:** **1. Martina Sáblíková (ČR)** 6:58.45, 2. Renate Groenewoldová (Niz.) 7:08.76, 3. Claudia Pechsteinová (Něm.) 7:10.05, ...**8. Andrea Jirků (ČR)** 7:17.44.
- celkové:** **1. Martina Sáblíková (ČR)** 162.954 b, 2. Ireen Wüstová (Niz.) 162.977, 3. Renate Groenewoldová (Niz.) 164.178, ...**12. Andrea Jirků (ČR)** 170.412.

Muži:

- 500 metrů:** 1. Enrico Fabris (It.) 36.38, 2. Ivan Skobrev (Rus.) 36.39, 3. Konrad Niedzwiedzki (Pol.) 36.52, ...**28. Milan Sáblík (ČR)** 39.62.
- 1 500 metrů:** 1. Enrico Fabris (It.) 1:44.72, 2. Sven Kramer (Niz.) 1:44.86, 3. Mark Tuitert (Niz.) 1:46.19, ...**29. Milan Sáblík (ČR)** 1:57.06.
- 5 000 metrů:** 1. Sven Kramer (Niz.) 6:15.65, 2. Carl Verheijen (Niz.) 6:19.67, 3. Enrico Fabris (It.) 6:20.28, ...**27. Milan Sáblík (ČR)** 6:59.98.
- 10 000 metrů:** 1. Sven Kramer (Niz.) 13:10.44, 2. Carl Verheijen (Niz.) 13:15.37, 3. Enrico Fabris (It.) 13:21.51.
- celkové:** 1. Sven Kramer (Niz.) 148.800, 2. Enrico Fabris (It.) 149.389, 3. Carl Verheijen (Niz.) 151.045, ...**29. Milan Sáblík (ČR)** 120.638 (po 3. závodě).

Podivná zima zlaté Kateřiny

Kateřina Neumannová pózovala s korunou pro Sportovce roku. Jako první žena od triumfu jiné běžkyně na lyžích Květy Jeriové triumfovala v nejstarší sportovní anketě země. Cestu ze soustředění jí zkrátil rychlý vrtulník a z pódia jí při slavnostním večeru gratulovala legendární tenistka Martina Navrátilová.

zimní sporty

Pro Neumannovou to ale byl jeden z mála světých momentů jejího posledního roku profesionální sportovkyně. V létě si protrpěla drsné chvíle v přípravě, ve kterých posouvá bolest daleko za běžné hranice. Užívala si, že je to naposledy a těšila se na zimu. V ní chtěla zaútočit na poslední velké vítězství, které jí schází – triumf ve Světovém poháru.

Na první vítězství své poslední sezony nemusela běžkyně na lyžích Kateřina Neumannová čekat dlouho. Uspěla hned ve druhém závodě ve švédském Gällivare. Od té doby si ale rozlučkovou tour moc neužívá. Z dlouhodobých zdravotních potíží se dostala až těsně po skončení Tour de Ski.

V několika závodech potom Kateřině unikly stupně vítězů a ztráta na vedoucí Finku Virpi Kuitunenovou narostla. Lyžařka se koncem roku potýkala s několika virózy. K tomu musela pořád cestovat po Evropě, aby si v neobvykle teplé zimě aspoň někde mohla zatrénovat.

„Ta zima je hrozná, opravdu mě nebaví,“ stýskala si Neumannová. „Je pravda, že moje zdravotní problémy byly trošku následkem té zimy. Nejsem ani dva, tři dny na jednom místě, nemám žádný klid na trénink. Vždycky mi sedělo usadit se na jednom místě, týden, dva se připravovat na závody. To letos prakticky neexistuje.“

Problémy vrcholily v čase, který Neumannové nejméně vyhovoval. Na přelomu roku se poprvé konalo Tour de Ski, v atraktivním formátu etapového závodu na tratích rozmanitých vzdáleností i profilem. V klasické desítce v Oberstdorfu zažila Neumannová extrémně špatný den a propadla se až na sedmácté místo. Po sedmi letech přitom prohrála s českou soupeřkou, tentokrát jí byla Kamila Rajdlová na desáté příčce.

Tím ale potíže skončily. Neumannová pak překvapila pátým místem ve sprintu v Asiagu a v závěrečném stoupání ve Val di Fiemme vydřela také páté místo.

„Po Tour jsem si odpočinula a cítila jsem, jak konečně přišla forma,“ líčila Neumannová s úsměvem.

V lednových závodech Světového poháru v ruském Rybinsku už znovu bojovala o vítězství. V závodě na 15 kilometrů bruslením s hromadným startem jí uniklo těsně ve finiši proti Fince Roponenové.

„V bruslení na to mám. Kdybychom jely intervalovým startem, byl by to můj závod,“ prohlásila Neumannová.

Bruslařská jistota je dobrou zprávou před mistrovstvím světa v Sapporu. Tam bude Neumannová obhajovat zlatou medaili z desítky volným stylem a velké šance má taky ve skiatlonu.

„Nechci všechno sázet na jeden závod na mistrovství světa. Ale připravit se chci maximálně,“ řekla Neumannová. |

Kateřina Neumannová

Vzepětí štafet

Kamila Rajdlová

texty na této straně: Rudolf Vojtěch
foto: ČOV, Ivana Roháčková

Na únorovém mistrovství světa v klasickém lyžování v japonském Sapporu si sportovní fanoušci po čase znovu užijí kouzlo lyžařských štafet. Reprezentační týmy mužů i žen se letos dostaly do světové špičky.

Začalo to ve švédském Gällivare, kde mužská čtveřice Bauer, Koukal, Magál a Šperl dojela ke třetímu místu. Ve stejném městě byly blízko ke stupňům vítězů i ženy, ale zbrzdil je pád Ivy Janečkové. V polovině prosince v La Clusaz už ale fantastický výkon Kateřiny Neumannové korunoval překvapivě třetí místo. Naplňují se tak slova nového trenéra žen Vladimíra Pavlaty.

„Je to poslední sezona Katky Neumannové a máme poslední šanci s ní něco dokázat,“ řekl před sezonou.

Dobrou formu potvrzovaly běžkařky i v individuálních závodech. Rajdlová byla desátá v Oberstdorfu a Erbenová třináctá v Rybinsku.

Sezonu es mužského týmu významně poznamenaly nemoci a zranění. Martin Koukal kvůli viróze odstoupil v průběhu Tour de Ski, Lukáš Bauer naposledy závodil v listopadu, pak ho zbrzdila viróza a bolesti v kolenu. Před mistrovstvím světa je ale nadějně, že v letošní zimě už čtyři závodníci v jednotlivých závodech pronikli do první desítky – kromě Koukala s Bauerem i Jiří Magál a Dušan Kožíšek. |

Martin Koukal

I Ve světě skoků na lyžích něco není v pořádku. Český reprezentant Jan Mazoch doplatil na diktát byznysu ve Světovém poháru. Jury ho ve větrném závodě v Zakopaném pustila do velmi riskantních podmínek. Mazocha ve druhém kole sfoukl vítr, spadl z výšky na hlavu a přivodil si těžká zranění.

Skokan Mazoch bojoval o život

Tisíce lidí posílaly vzkazy skokanu na lyžích Janu Mazochovi, který se v Univerzitní nemocnici v Krakově pral o život. Po pádu v Zakopaném byl pět dní v umělém spánku, než ho lékaři 25. ledna konečně probrali k vědomí. Usmál se na svou přítelkyni Barboru a s manažerem Janem Baierem si podal ruku způsobem, jakým to dělávají před každým skokem. Jeho stav ovšem stále zůstal vážný.

Paradoxní je, že Mazoch padl k zemi ve chvíli, kdy se blížil ke svému nejlepšímu výsledku kariéry. V Zakopaném byl po prvním kole patnáctý a první třetinu druhého skoku zvládl skvěle. Mohl zaútočit na místo v první desítce. Jenže v okamžiku, kdy se srovnal mezi lyžemi, narazil na vzdušný vír, který mu rozhodil lyže. Následoval osudný pád, při němž byl nejvážnějším zraněním otok mozku.

„Jsem z toho v šoku. Lidé, kteří se mají starat o naši bezpečnost volali po tom, aby se závod dokončil,“

stěžoval si další reprezentant Jakub Janda. „Vůbec jsem nepochopil, že chtěli závod dojet i poté, co Mazda spadl.“

Závod v Zakopaném se konal v naprosto neregulérních podmínkách. Doplatili na něj třeba Nor Jacobsen, nedávný vítěz Turné čtyř můstků, který v cvičných kolech málem upadl nebo Švýcar Ammann, jenž se nedostal do druhého kola. Podobně se zdravím závodníků jury hazardovala už ve finském Kuusamu koncem listopadu. Případ začala vyšetřovat i polská prokuratura, která zjišťuje, jestli má na Mazochově pádu někdo osobní zodpovědnost.

„Co se stalo v Zakopaném, nemá se sportem nic společného,“ hřímal Vasja Bajc, bývalý reprezentační trenér. „Nevím, kdo všechno tlačil, aby se pokračovalo. Ale závod měli zrušit dávno předtím, než Mazda spadl. Nevím, proč se to muselo stát.“

Jan Mazoch po převozu z krakovské nemocnice se léčil v ÚVN Praha a odtud všechny „duklačky“ a příznivce časopisu DuklaSport pozdravuje a děkuje za podporu

Turné se nepovedlo

Přůměrné výsledky předvedla skokanská reprezentace na Turné čtyř můstků. Loňský šampion Jakub Janda skončil v průběžném pořadí devatenáctý a nepotvrdil nárůst formy ze začátku prosince. Dalšími plusy byla jen dvě bodovaná umístění nováčka Romana Koudelky. „Když se špatně začne v Oberstdorfu, je těžké se vrátit zpátky,“ povzdechl si reprezentační trenér Richard Schallert.

První závod se českým skokanům nepovedl. Janda se propadl na jedenadvacáté místo a ztratil šance na slušné celkové umístění. V Garmisch-Partenkirchenu ho pak zastavilo počasí. Po prvním kole byl třináctý s malým odstupem na soupeře před sebou. Druhé kolo ovšem jury zrušila a Janda už se z krize neprobíral. Vypadl z elitní patnáctky Světového poháru a musí tak bojovat v kvalifikaci.

Z dalších závodníků se nedařilo Antonínu Hájkovi, ani Janu Maturovi, kteří vůbec nebodovali. Naopak Roman Koudelka překvapil výtečným patnáctým místem v Garmisch-Partenkirchenu.

Banka životní výsledek

V létě konec bolestem díky úspěšné operaci levého kolena, v zimě nejlepší výsledky kariéry, to je realita sjezdového lyžaře Ondřeje Banka. V sezoně už má za sebou dva výtečné závody – šesté místo v superkombinaci v Beaver Creek a jedenáctou příčku ve slalomu v Adelbodenu.

V Beaver Creeku přitom bojoval ve velkých mrazech a nebyl úplně fit. Závodil s pochroumanou rukou a omrzlým prstem na noze.

„Mám tam puchýř velký jako koruna. Při skocích jsem si narazil holeně, měl jsem toho fakt dost. Při jednom skoku jsem letěl snad sedmdesát metrů. Báľ jsem se, že nepřistanu,“ řekl Bank deníku Sport.

V lednu v Adelbodenu se pak Bank překvapivě vklíněl mezi nejlepší specialisty i ve slalomu. Pomohlo mu, že na náročné trati vypadlo hned 29 soupeřů, a také dobře namazané lyže. O ty se postaral sám poté, co nebyl spokojen s prací svého servismanu.

texty na této straně: Rudolf Vojtěch
foto: ČOV, Jan Baier

Sudová má peníze

Boularka Nikola Sudová přečkala nepříjemný čas v úvodu sezony, ve kterém přišla o dva týdny tréninku kvůli sporu o peníze s akrobatickým úsekem lyžařského svazu. V lednu oznámila, že získala nového sponzora a sezonu má finančně pokrytou.

V té chvíli už měla za sebou slušný úvod zimy. Ve třech závodech Světového poháru na americkém Turné skončila vždy v první desítce, z toho dvakrát na čtvrtém místě.

„S výsledky jsem docela spokojená. Po mých problémech s přípravou mi hraje do karet, že sniž není,“ řekla Sudová. „Zrušily se závody a můžu dohnat, co mi chybělo před startem Světového poháru. Budu se v tréninku věnovat hlavně skokům.“

Sudová vyhovuje přesun akrobatického mistrovství světa z ledna na březen.

Naopak akrobatickému skokanovi Aleši Valentovi start do sezony příliš nevyšel. Hned v kvalifikaci na první závod v čínském Jilin Beida Lake si natáhl vaz v pravém kolenu, s kterým měl potíže už na olympiádě. V druhém závodě v Číně skončil pátý. Ale v dalších třech závodech už se do finále nedostal.

Královna v armádním dresu

text: František Macák, foto: František Macák,
Petr Schejbal, archiv ASO atletiky

Atleti z Julisky loni prožili skvělý rok. Z ME přivezli medaile ze všech kovů, domácí suverenity dokázali 49. mistrovským titulem v soutěži družstev i sedmi místy v elitní české desítce atletů za rok 2006. Neméně významnou poctou je i titul nejlepšího armádního oddílu. V debatě s vedoucím trenérem atletů ASO Dukla Praha Radomilem Skoumalem jsme se však zaměřili především na start předolympijské sezony.

Celek Dukly loni vyhrál již po 49. mistrovský titul v soutěži družstev

čtvrtkař Jirka Mužík, který je po operaci, ani uzdravující se Štěpán Tesařík a koulář Petr Stehlík. Samozřejmě že do hal se „nevejdou“ oštěpaři ani kladiváři. Jen oštěpařka Barbora Špotáková si jako bývalá vícebojařka nenechá halu ujít, bude závodit ve vrhu koulí a na tratích 60 m př. i 200 m.“

Mluvil jste o Romanovi Šebrle, máte podrobnější informace o jeho zranění?

„Samozřejmě jsem hned volal do Afriky, abych se přesvědčil jak na tom Roman je. Při té smůle měl i strašné štěstí, pokud se to dá říci o ráně s 11 stehy na pravém bicepsu, kterou utrpěl od oštěpu domácí atletky Sunete Viljaenové. Bylo to jen 20 cm od krku a 10 cm od plic. Hrozné domyslet...“

Dukla však vytváří podmínky nejen pro osobnosti, ale i pro mladé talenty. O některých jste už mluvil, podívejme se na další.

„V naší péči je nyní celá plejáda mladých, jako dorostenecký rekordman na 400 m Petr Vaněk, loni nejlepší dorostenecký stýplař Evropy Jakub Holuša či oštěpař Petr Frydrych trenující s Janem Železným. Nemohu zapomenout na velký vrhačský talent Vládu Tuláčka z Biliny. Na úrovni oddílu se o mladé starají Jiří Kmínek a další oddíloví trenéři Čenda Klavřa, Zbyněk Sandr, Jan Fröhde, Josef Jičínský i Tomáš Slavata. Ve výboru oddílu aktivně pracuje i Jiří Šimice, předseda TJ Dukla,“ zakončil Radomil Skoumal náš rozhovor na konci ledna. |

Při HME v Gentu převzal Tomáš Dvořák cenu pro nejlepšího atleta Evropy roku 1999 i z rukou pokladníka EAA Karla Pilného

atletika

V plejádě ocenění je složité najít to nej..., ale vy už máte oslavy úspěchů za sebou a nyní jste v plné přípravě především na halové soutěže.

„Z medailí, titulů a ocenění máme pochopitelně radost. Jedno z nejprestižnějších je jistě vyhlášení nejlepším armádním oddílem. Vždyť za námi zůstali i lyžaři s Katkou Neumannovou a Jakubem Jandou, ale teď už opravdu myslíme na novou sezonu. S naším kádrem je téměř povinnost vyhrát 50. domácí titul v soutěži družstev, opět postoupit do A skupiny PMEZ a především získat medaile i další úspěchy na HME v Birminghamu, MS v Ósace i světových a kontinentálních mládežnických šampionátech.“

V Dukle došlo přes zimu k řadě změn v trenérském i závodním kádru...

„Již avizovanými posilami trenérské skupiny jsou velké osobnosti jako Jan Železný či Tomáš Dvořák, dále Jan Pospíšil, bývalý trenér Jana Železného či kladivář Dušan Král. Ještě musím upřesnit, že Dvořák bude stále trenérem-závodníkem. Závodních posil máme celou řadu, především talentů jako je 5. tyčkař z MS 19 Jan Kudlička a oštěpaři Jan Syrovátko, Vít Veselý a mnoho dalších, především mladých.“

Kolik dukláků se letos chystá na halovou sezonu?

„Asi polovina našeho kádru v čele s Romanem Šebrlem, úspěšnými výškaři i tyčkaři Slávy Patery. V účast na HME v Anglii věří také běžec Jaroslav Růža a dálkař Štěpán Wagner. Naopak v halách se pro zdravotní potíže, či rekonvalescenci neobjeví Michal Šneberger,

Kateřina Baďurová zdolala ve Stromovce český rekord výkonem 465 cm

Kaleidoskop Kaleidoskop Kaleidoskop

Atleti Evropy: V anketě EAA za rok 2006 obsadil Roman Šebrle 5. místo a Bára Špotáková byla celkově 15. Z atletů Dukly vyhráli tuto anketu Jan Železný v letech 1996 a 2000 a Tomáš Dvořák v roce 1999. Letos získali prvenství švédská vícebojařka Karolina Klüftová a portugalský sprinter Francis Obikwelu.

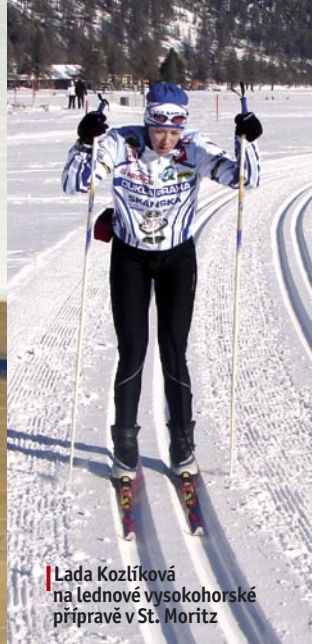
Atleti světa: Tradiční anketu amerického časopisu Track and Field News za rok 2006 vyhráli jamajský sprinter Asafa Powell a americká čtvrtkařka Sanya Richardsová. Z atletů Dukly byla Barbora Špotáková 2. mezi oštěpařkami a Roman Šebrle 3. mezi desetibojaři.

Ostravská laťka 23. 1.: Tomáš Janků vyhrál v novém rekordu soutěže 232 cm a Svatoslav Ton byl 3. výkonem 230 cm. Oba tak splnili limit pro HME v Birminghamu a porazili mistra světa Rusa Jurije Krímarena.

Beskydská laťka 25. 1. – Trinec: Tomáš Janků zvítězil výkonem 228 cm a tím také celkově vyhrál Moravskou Daylong Tour.

Brněnská laťka 6. 2.: Vítězný Tomáš Janků vytvořil rekord soutěže a skvělý osobní rekord 234 cm.

Bydhošť – Praha 14. 2.: V Polsku zlepšila Pavla Rybová svůj čtyři dny starý český rekord z Valencie 461 cm o 3 cm. O dvě hodiny později zdolala Kateřina Baďurová v Praze dokonce výšku 465 cm! |

Lada Kozlíková
na lednové vysokohorské
přípravě v St. Moritz

Lazar s Kaňkovským v Dortmundu

Zima ve znamení Světových pohárů a šestidenních

Na podzim se naplno rozběhl kolotoč Světového poháru jako kvalifikace pro březnový světový šampionát. V listopadu se peloton dráhařů stěhoval do Sydney, v prosinci do Moskvy a lednový termín byl vyhrazen pro kalifornské Los Angeles. Seriál šestidenních se odehrává naopak kompletně na evropském kontinentu.

text a foto: Jan Kopač

Do Sydney tradičně odjízďela pouze skromná výprava, ve které nechyběla mistryně Evropy Lada Kozlíková a sprinter Adam Ptáčník. Přestože byla Lada poznamenána virovým onemocněním a nutnými antibiotiky, dokázala se umístit třikrát v první desítce. Adam Ptáčník postížen těžkým pádem hned v kvalifikační rozjíždce, se do finálových bojů naopak prosadit nedokázal.

Česká výprava do konkurencí nabitě Moskvy (48 týmů!) čítala 11 jmen a to i mimo jiné proto, že tři závodníci starovali v dresu profesionálního dráhového týmu ASC DUKLA Praha, tak jak to nyní umožňují nová pravidla UCI. Ve scratchi mužů Martin Bláha po úniku čtyřčlenné skupiny a zisku okruhu náskoku, vybojoval bronzovou medaili. Velmi cenné 5. místo vybojovala ve stíhacím závodě Martina Růžicková, stejně jako Jarmila Macháčová v hromadném spurtu scratche žen. Do první desítky se ve finále madisonu vešla i dvojice Lazar-Kaňkovský.

Hned v pátečním večerním programu se v Los Angeles Martin Bláha po úspěšné dopolední kvalifikaci umístil jako 7. ve velmi dramatickém bodovacím závodě. Kvalifikaci ve scratchi zvládl i mladý Jiří Hochmann, ale ve finále zůstal v poli poražených

stejně tak jako Jarmila Macháčová v kategorii žen. Ve velmi rychlém závodě dvojic byli Bláha s Hochmannem desátí.

Kolotoč šestidenních se již přehoupl do své druhé poloviny a letos v něm nechybí opět čeští závodníci.

Po zisku bronzové medaile Lazara s Kaňkovským na říjnovém ME se rozhodli pořadatelé pozvat tuto novou dvojici do Dortmundu. Následně pak tato dvojice doplněná zkušeným Milanem Kadlecem obdržela pozvánku na lednové šestidenní do Stuttgartu, kde se kuriózně na 285 metrů dlouhé dráze jezdí nikoli dvojice nýbrž trojice! V posledním lednovém týdnu pak pokračoval jejich program již 96. ročníkem šestidenních v Berlíně, kde jen první večer přišlo 15 000 diváků!!!

V šestidenních pro jezdce do 25let, tedy seriálu pod názvem UIV Cup, se letos dokázala již několikrát prosadit na stupně vítězů dvojice Mixa-Šubrt. Jen krůček ke kýženému celkovému vítězství měli v Brémách, kde byli po domácí německé přesile nakonec v poslední etapě poraženi a po ztrátě okruhu obsadili 2. místo. Přesto jsou v silné konkurenci v celkovém hodnocení seriálu druhí.

Martin Bláha na stupních vítězů – Světový pohár v dráhové cyklistice Moskva / Scratch na 15 km

I Ve čtyřiatřiceti letech je Miroslav Januš z plzeňské Dukly historicky nejúspěšnějším sportovním střelcem na světě. Z olympiád, světových a evropských šampionátů už má ve sbírce 74 medailí v disciplíně běžící terč, a to jak malorážkou na 50 m, tak i vzduchovou puškou na 10 m. Když začínal, střílelo se ještě na siluetu divočáka. Zažil spoustu úprav terčů i pravidel, ale od roku 1989, kdy si přivezl první zlato z juniorského mistrovství Evropy, patří do nejužší světové špičky.

Januš ještě myslí na olympiádu

Kdyby se ke zmíněným medailím přidaly ty, které získal na závodech Světového poháru, bylo by jich přes sto. S cennými kovy z domácího mistrovství pak přes sto padesát. Dohromady tato sbírka váží téměř deset kilogramů.

Vraťme se k prvnímu zlatu z roku 1989 z juniorského mistrovství Evropy. Kromě zlata z individuální soutěže přidal i nejcennější kov v družstvech. O pár měsíců později si to zopakoval na mistrovství světa a pak už to šlo jako po másle... „Zase tak jednoduché to nebylo a není. V běžícím terči je pořád velká konkurence. Krásné je, že od první poloviny osmdesátých let patří český a slovenský běžící terč nepřetržitě k absolutní světové špičce. Kolem mne se vystřídala spousta vynikajících střelců. Kermiet, Tesař, Račanský, Lízal, teď nastupuje generace Caknakise a Jonáše,“ vypočítá.

Januš s nimi stále drží krok a je lídrem Dukly a tým i reprezentace, protože v Plzni je malé, ale neskutečně úspěšné „hnízd“ vynikajících střelců na běžící terč, kterému velí dnes už legendární

trenér Bohumír Pokorný. Ten je zase co do počtu získaných medailí jeho svěřenci nejúspěšnějším trenérem na světě.

Šampion Januš bude soupeře prohánět dál. Loni získal na světových a evropských šampionátech pět medailí. Samozřejmě nechyběly ani zlaté. Letos před sebou má opět dva vrcholy. Vzduchovka se střílí ve Francii a kulové disciplíny ve Španělsku.

Když přijde řeč na bezednou českou líheň střelců na běžící terč, zakrouží nevěřičně hlavou... „Je to fakt neuvěřitelné. Na domácím mistrovství kolikrát sotva dáváme dohromady startovní listinu. Pak vyjdeme ven a svět se před námi třese. Hlavně, že se dobří střelci pořád rodí a jsou tu trenéři, kteří je umí vychovat. Luboš Račanský, se kterým jsem v družstvu získal nejvíc medailí, pomalu končí. Jednou by měl přijít i můj nástupce. Teď to dokonce vypadá na dva. Bedřich Jonáš už získal seniorské medaile na loňských šampionátech a juniorský fenomén Tomáš Caknakis se k nám přidá letos. Zase budeme hodně silní...“

Zapomeňte na Hykovou, vyhrávat bude Marušková

I Na olympiádě v Aténách tehdy ještě juniorka Lenka Hyková vybojovala senzačně stříbrnou medaili ve sportovní pistoli. „Byl a je to můj největší úspěch. Ale život mě nezměnil, rozhodně nenosím nos nahoru,“ říká skromně dnes už paní Marušková. Místo velkého rozletu však přišel lehký pád. Zdravotní problémy ji sebraly kus předminulé i minulé sezony. Dcera vynikajícího střelce a medailisty z mistrovství světa a Evropy Vladimíra Hyky se dál připravuje pod jeho vedením v Aši, střílí za Duklu Plzeň, ale teď už tráví hodně času i v Praze.

Došlo k velké změně v mém osobním životě. I když na to neměla stříbrná olympijská medaile vliv. Poznala jsem Davida Marušku. Nejprve mi začal dělat manažera a loni se stal mým manželem. Jeho příjmení jsem po svatbě přijala, takže už se nejmenuji Hyková,“ říká pyšně mladá paní s přáním, aby bylo uváděno její nové příjmení.

Minulý rok nebyl po sportovní stránce nejlepší... „Prodělala jsem také zranění lokte, které mě stálo půl roku přípravy a závodů. Trochu jsem i zhubla. Nakonec se všechno v dobré obrátilo. Na mistrovství světa se mi povedlo vystřílet účastnické místo na olympiádě v Pekingu. Mám znovu obrovskou motivaci. Po doléče-

ní lokte jsem začala lépe střílet i vzduchovou pistoli, ve které jsem byla před tím slabší než ve sportovní. Právě při závodech ve vzduchovce jsem vybojovala kvalifikační místo pro Peking. Věřím, že se dokáži už na letošní sezonu dobře připravit v obou disciplínách,“ tvrdí se zdravým sebevědomím.

Sportovní pistole a vzduchovka. Každá je jiná. Sportovní se střílí na pětadvacet metrů, má jiná pravidla. Vzduchovka na deset. Rozdíl je veliký... „Přechod z jedné zbraně na druhou mi nedělá žádný problém, i když způsob střelby je zcela odlišný. Jde jen o zvyk a zažití stereotypů. Vzduchovka se střílí rychleji. V obou disciplínách jsem držitelka českých rekordů a pár dobrých výsledků jsem dosáhla i na mezinárodní scéně,“ říká se skromností v hlase.

Letos ji čeká evropský šampionát ve vzduchovce ve Francii a letní kulový v Granadě.

U čerstvě vdaných mladých žen se ale stává, že člověk mění a osud mění... „Myslíte miminko? Do olympiády v Pekingu určitě ne, pak uvidíme. Samozřejmě, že děti chceme, ale zatím má přednost sportovní střelba. Spíš je to otázka budoucnosti. Navíc studuji, takže než založíme rodinu, chci zvládnout úspěšně i studium. Dokončila jsem jazykovou školu a nyní chodím na vyšší odbornou školu veřejné správy v oboru prevence kriminality. Takže nejbližší tři roky mám o zábavu postaráno,“ odkládá zatím mateřské radosti i starosti.

text: Karel Felt

foto: Pavel Bittner, Ivana Roháčková, David Maruška

text: Karel Felt
foto: ASC DUKLA

Kostecký

se zapsal mezi rekordmany

V roce 1995 získal David Kostecký titul juniorského mistra světa v brokové disciplíně trap. Hned byl srovnáván s Miloslavem Bednaříkem, který byl v osmdesátých letech světovou jedničkou. Bohužel tragicky zahynul a český střelecký sport přišel zřejmě o nejsilnější duo historie světové sportovní střelby. „Neměl jsem to štěstí, abych se mohl od Milý Bednaříka něco přiučit. Bohužel. Hodně jsem o něm slyšel, ale on byl úplně jiný než já. Dva stejné střelce na světě nenajdete, je to velmi individuální sport, proto odmítám srovnání,“ říká David Kostecký.

Jeho kariéra byla jako na houpačce. V roce 1996 skončil na olympiádě v Atlantě ve čtvrté desítkě. O čtyři roky později ho jedna chyba prakticky připravila o medaili. V Aténách pak chyběl, protože si účast nevystřílel. „Přitom jsem v roce 2002 vyhrál seniorské mistrovství Evropy, jenže to byl jediný velký závod, na kterém se ještě kvalifikační místa pro olympiádu nedávala. Na těch dalších mi několikrát chyběla jediná přesná trefa...“ vzpomíná.

Změna brokovnice a další problémy daly dvěma posledním sezonám v první polovině nového tisíc-

letí punc nepovedených. Rozhodl se změnit prostředí a z brněnské Komety přestoupil do královéhradecké Dukly. Tady už střílel například jeho bývalý kolega z Brna skeetař Leoš Hlaváček. Kostecký v té době ztratil punc velkého talentu. Kde kdo čekal, že už se nezvedne, jenže on je bojovník. Krůček po krůčku stoupal vzhůru a loni se vrátil na úplný vrchol do absolutní světové špičky. Nejprve vybojoval účastnické místo pro OH v Pekingu na světovém šampionátu v Zářebu.

„Je to paradoxní. V roce 2002 jsem vyhrál mistrovství Evropy a na olympiádu jsem nejel. Letos jsem na mistrovství světa prohrál postup do finále v rozstřelu, ale účastnické místo pro Peking jsem získal. Ale já to neberu tak, že mi spadlo do klína. Vždyť kromě světového šampionátu jsem nechyběl ani v jednom finále Světového poháru a mistrovství Evropy. Mám z nich jedno stříbro a jeden bronz,“ rezolutně odmítne teorii o unaveném štěstí. Za minulou sezonu si olympiádu zasloužil. V součtu umístění se totiž zařadil do pěti nejlepších střelců v trapu. A to už něco znamená.

„V brokových disciplínách je obrovská konkurence. Na medaili může reálně myslet dvacet i třicet střelců. Záleží jen na momentální formě a štěstí. Dobře střelí všichni. Když si vezmete výsledky zjistíte, že vůbec nepřeháním, to je prostě realita. Za poslední roky šli nahoru ohromně střelci z arabských zemí, jenže to jsou bohatí šejkové, kteří mají na svou přípravu více peněz, než celý náš střelecký svaz na všechny reprezentanty,“ nabídně David Kostecký srovnání, které ani v nejmenším nekulhá.

Loni na podzim střílel ve finále Světového poháru v dějišti letošního mistrovství Evropy. V něm se potkávají nejlepší z nejlepších z celé sezony. Nestřílí v něm nikdo, kdo nestál alespoň jednou na stupních vítězů ve velké soutěži. Skvělou sezonu korunoval druhým místem. O první přišel až v rozstřelu s ruským fenoménem Alipovem. Ale stihl vyrovnat hned dva světové rekordy – v základním závodě 124 bodů a ve finále 147 bodů. Povedlo se mu to jako šestému střelci historie...

„V základním závodě máte na jeden terč dvě rány. Ve finále jen jednu. To je úplně jiný závod. Bohužel jsem chyboval a Alipov mě vyrovnal. Rozstřel je loterie, já netrefil sedmý terč. I tak jsem ale spokojený. Na závěr mojí nejlepší sezony to byl perfektní výsledek. Navíc jsme stříleli v Granadě, kde bude letos mistrovství Evropy. Střelnice mi vyhovuje a budu střílet bez nervů, že musím získat účastnické místo pro olympiádu. Věřím, že naváži úspěšně na minulou sezonu,“ přeje si Kostecký. |

sportovní střelba

Domov

Armádní sportovní oddíl lyžování
Dukla Liberec

zimních sportů

Dukla Liberec

ASO lyžování Dukla Liberec za svou více než padesátiletou historií mnohokrát změnil jméno, ale vždy patřil k hlavním pilířům přípravy českých armádních sportovců zimních disciplín. Od roku 1956 je pevně spojen s Libercem a v současnosti se pod pomyslnými křídly tohoto ASO nalézají běžecké, akrobatické a alpské lyžování, skoky na lyžích, severská kombinace, snowboarding.

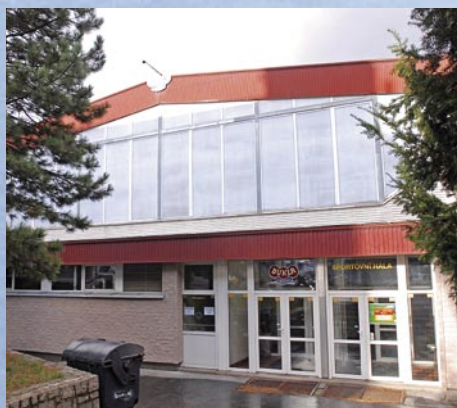
Když v březnu roku 1948 vznikl Armádní tělocvičný klub (ATK) s cílem sjednotit vojenský zájmový a závodní tělocvik, byl jeho součástí i tělocvičný oddíl, v jehož třech rotách bylo zastoupeno 25 sportovních disciplín – včetně lyžování. O tři roky později byl vytvořen samostatný útvar armádní tělesné přípravy s oddílem reprezentantů, ale armádní sportovci i nadále závodili pod logem ATK. Vzápětí přišla další změna a od roku 1952 jsou vojenští sportovci soustředěni ve dvou útvech – ve Sportovním a tělovýchovném svazu Ústředního domu armády (STS – ÚDA) a v Armádním tělovýchovném útvaru (ATÚ). O rok později jsou obě součásti opět sloučeny do oddílu reprezentantů.

Jednapadesát let pod Ještědem

S příchodem roku 1956 byl oddíl reprezentantů rozpuštěn a jednotlivá sportovní družstva byla přesunuta do posádek, kde se stala součástí tamních útvarů. Na základě toho se Armádní sportovní družstvo (ASD) lyžařů přesunulo do Liberce a u 24. rake- tometné brigády našli sportovci dobré tréninkové podmínky. Liberecké ASD tehdy vedl Jaromír Frýda a později Emil Bella a sportovce zde trénovali Zdeněk Remsa, Milan Špaček a Václav Mečíř.

K 1. lednu roku 1970 je liberecké družstvo transformováno na Armádní středisko Dukla, které zastřešovalo řadu sportovních družstev po Čechách, z nichž některá měla k zimním sportům hodně daleko. Kromě ASD lyžování a saní (Liberec) byla libereckému středisku podřízena taková sportovní odvětví jako je lední hokej (Jihlava), vodní slalom (Brandýs nad Labem), odbíjená (Praha) či ragby (Přelouč).

Spolu se vznikem libereckého Armádního střediska Dukla se začalo uvažovat o zkvalitnění zázemí tak, aby odpovídalo modernímu pojetí přípravy vrcholových sportovců. V tomto případě uběhla od plánů k realizaci velmi krátká doba a už v roce 1971 byla zahájena výstavba nové administrativní a ubytovací budovy. Pro stavbu byla vybrána jugoslávská firma SOKO Mostar a díky vysoké snaze dělníků se podařilo novou budovu zkolaudovat

a slavnostně otevřít v neuvěřitelném termínu – už na sklonku roku 1973. Záhy zde byl zařízen metodický kabinet s audiovizuální učebnou, posilovna a vylepšilo se i zázemí trenérů.

Postupná rekonstrukce

Tento administrativní a ubytovací objekt slouží libereckému Armádnímu sportovnímu oddílu lyžování Dukla Liberec dodnes. Jsou zde učebny, ubytovací prostory, sportoviště i rehabilitační

a regenerační centrum. V posledních letech budova postupně prochází rekonstrukcí tak, aby odpovídala současným potřebám a opravily se prvky, na kterých se už podepsal čas. Kromě vnějších úprav (výměny oken na vnější straně domu), se změnilo i vnitřní vybavení hlavní budovy, která zároveň slouží jako ubytovna sportovců.

Ve dvou patrech jsou modernizované a nově zařízené dvoulůžkové pokoje. Sociální zařízení je sice stále společné na patrech, ale v plánované rekonstrukci přízemních prostor se počítá se vznikem

„nadstandardních“ pokojů, jejichž součástí bude i sprcha a WC.

V areálu pochopitelně nechybí ani sportoviště. Jsou zde dvě tenisová, jedno volejbalové a jedno multifunkční hřiště s umělým povrchem a osvětlením.

Rehabilitace a regenerace

Nezbytnou součástí střediska je regenerační a lékařské zázemí, které je zde zastoupeno detašovaným pracovištěm Oddělení zdravotnického zabezpečení Armádního vrcholového sportu. Sídli v jednopatrovém domku vedle hlavní administrativní budovy už od roku 1981 (i když neslo jiný název). Tehdy zde byl slavnostně otevřen komplex sportovní medicíny a rehabilitace. Kapacitně plně postačoval potřebám střediska a díky úzké spolupráci s oddělením tělovýchovného lékařství a funkční diagnostiky Ústřední vojenské nemocnice,

„Počítáme s tím, a k tomu směřují i naše plány oprav, že by se toto středisko stalo výchozím stanovištěm při velkých závodech – třeba při mistrovství světa v klasickém lyžování, které bude Liberec hostit v roce 2009,“ říká Benc a dodává, že se daří průběžně získávat finance na postupné rekonstrukce objektů liberecké Dukly.

Na dohled od administrativně-ubytovací budovy ASO Dukla Liberec se nalézá moderní krytá hala, jejíž historie se začala psát už na začátku osmdesátých let minulého století. Může za to úspěch volejbalistů VK Dukla, jejichž klub byl založen v roce 1948. V roce 1981 se jim podařilo vyhrát PMEZ a tak tehdejší Ministerstvo národní obrany rozhodlo, že v jím v Liberci vybuduje sportovní halu s odpovídající kapacitou pro diváky. Pro splnění úkolu postavit novou halu byla opět vybrána firma SOKO Mostar, se kterou měla armáda zkušenosti už z výstavby administrativní a ubytovací budovy. Hala

se zde podařilo zajistit vysokou úroveň používaných metod.

Dnes zde na sportovce čeká vodoléčba a dvě sauny se zázemím – bazénem pro ochlazení a odpočívárnou. Vybavení tohoto zařízení je i nadále rozšiřováno, před dokončením je například krytý bazén s protiproudem. Podle plánů by už letos měl sloužit sportovcům při jejich regeneraci a případné rehabilitaci po úrazech.

Pochopitelně, že zde nechybí ani nezbytný odborný personál. „Je zde pracoviště sportovní fyzioterapie, kde pracuje doktor Čížek, který jezdí po světě především s běžci na lyžích a závodníky v severské kombinaci. V současnosti hledáme ještě jednoho fyzioterapeuta, který by obsadil dosud volné místo,“ vysvětluje npr. Pavel Benc, když nás provádí celým areálem.

Přípravy na svátek lyžařů

Celé zázemí Armádního sportovního oddílu lyžování doplňuje ještě kuchyňský blok s jídelnou, ve které sportovcům vaří za velmi přijatelné ceny. Podle slov npr. Pavla Bence je tak toto středisko schopno zajistit vhodné zázemí armádním lyžařům, kteří sem přijíždějí na různá soustředění a tréninky.

byla předána sportovcům k užívání už na podzim roku 1983.

Dnes má volejbalová hala kapacitu 1 250 diváků a prošla několika rekonstrukcemi. K posledním modernizacím patří například nové šatny pro hráče a zázemí pro trenéry. Na opravu nyní čekají především svody dešťové vody, jejichž životnost již dávno vypršela.

Tréninková střediska

Armádní sportovní oddíl lyžování Dukla Liberec má ještě odloučené středisko ve Frenštátu pod Radhoštěm, které sídlí v pronajatém objektu a slouží skokanům na lyžích. Popis zázemí armádních lyžařů by nebyl úplný, pokud bychom nezmínili jejich tréninková střediska – Harrachov a Horní Polubný. Výstavba výcvikového zařízení v Harrachově začala v roce 1990 a dokončena byla v roce 1993. Dnes má kapacitu 78 lůžek.

Výsledky Kateřiny Neumannové, Aleše Valenty, Ondřeje Banka, Nikoly Sudové, Kamily Rajdlové, Jiřího Magála či Jakuba Jandy potvrzují, že Armádní sportovní oddíl lyžování svým sportovcům poskytuje skutečně dobré tréninkové a závodní podmínky.

text: Jan Zeman
foto: Jiří Hokův a Cyril Schejbal

představujeme

text: Jan Kinkor
foto: Jiří Hokův, archiv ASO různé

Tajemství jménem „různé“

Danilevič a Gomola

ASO různé

Armádní sportovní oddíl různé je do struktury ASC DUKLA zařazen, podobně jako u dalších rezortních sportovních center, pro zabezpečení přípravy sportovců těch sportovních odvětví a disciplín, které v daném SC nemají svůj kmenový oddíl. Přestože ještě nedávno tvořili převážnou většinu příslušníků ASO různí sportovci, kteří u ASC DUKLA absolvovali svoji základní vojenskou službu, prošly tudy také hvězdy první velikosti, například Štěpánka Hilgertová, Aleš Valenta, či Libor Capalini, kteří svými výkony napomohli k zařazení svých sportů mezi standardní armádní sportovní oddíly.

S ohledem na možný velmi široký rozptyl zařazených sportovních odvětví a jejich nároků, nelze zabezpečovat přípravu jednotlivých sportovců komplexně a svou významnou roli v tom musí hrát mateřské oddíly a zastřešující sportovní svazy. Stejně jako u ostatních ASO, jsou naši sportovci zabezpečováni, dle dosažené výkonnostní úrovně a sportovní disciplíny, ve třech úrovních. Základní stupeň představuje sportovní družstvo juniorů (SDJ), kde jsou mladí závodníci dorosteneckého až juniorského věku s perspektivou výrazného růstu výkonnosti a sportovní úspěšnosti, kteří mohou pro svou přípravu využívat výcviková zařízení ASC DUKLA, servis zdravotnického oddělení a výzkumného pracoviště CASRI a mají možnost ubytování a stravování. Naopak vrcholnou formou zabezpečení je funkce instruktora sportu, která nabízí k uvedeným

možnostem pro přípravu i přijetí do služebního nebo pracovního poměru Armády České republiky. Někde mezi těmito póly se nachází pozice smluvního sportovce, s nímž je uzavřena dohoda o pracovní činnosti.

ASO Dukla různé v současnosti zabezpečuje jak sporty letní tak i zimní. Které to jsou? Pojďme se s nimi v abecedním pořadí seznámit.

Boby

Instruktoři sportu Ivo Danilevič (pilot) a Roman Gomola (brzdař) jsou služebně nejstaršími příslušníky ASO různé. U ASC DUKLA jsou již od roku 2001. Společně tvoří posádku českého reprezentačního dvojbobu a část posádky čtyřbobu. Mají

za sebou účast na ZOH 2002 v Salt Lake City a ZOH 2006 v Turíně. Úspěchů, včetně titulů mistrů světa a Evropy, dosahují na letních soutěžích v bobových startech. V ledovém korytě však na výrazný úspěch čekali už od roku 2002, kdy obsadili na ME 3. místo ve startech na ledu v soutěži čtyřbobů. Proto zcela nečekaně, ale o to příjemněji, překvapili letos v lednu získáním titulu evropských šampionů ve dvojbobu. Bobisté mohou být poměrně dlouhověcí a nikdo by se určitě nezlobil, kdyby se jim povedlo podobné překvapení za tři roky při ZOH v kanadském Vancouveru.

Jachting

Jachtař-windsurfer Tomáš Malina si zařazení do ASC DUKLA vyjel v roce 2004 kvalifikací na LOH. Olympijská účast je dosavadním vrcholem jeho sportovní

kariéry. Nejbližší budoucnost ukáže, jak se vyrovná s přechodem na nový závodní materiál a zda dokáže zopakovat svou účast také na hrách v Pekingu.

Karate

Nejčerstvějším přírůstkem ASO různé-SDJ je Jakub Tesárek, který je reprezentantem České republiky karate v disciplíně kata. U ASC DUKLA je od roku 2006. Přestože je stále v juniorském věku, je již stálým členem seniorského reprezentačního družstva. Je mnohonásobným mistrem republiky a medailistou z juniorských MS a ME, kterých se naposled zúčastní také v letošní sezoně.

Rychlobruslení

Rychlobruslaři jsou nejpočetnější tréninkovou skupinou ASO různé. V roce 2006 dosáhli také největších úspěchů a rok 2007 odstartovali rovněž velkolepě. Martina Sáblíková je instruktorem spor-

tu, ale v Dukle začínala v roce 2004 ve sportovním družstvu juniorů. Od té doby její sportovní hvězda stoupá strmě vzhůru a z neznámé závodnice opomíjeného sportovního odvětví se stala jedna z největších nadějí českého sportu. Na ZOH 2006 v Turíně se svým 4. a 7. místem postarala o historický úspěch českého rychlobruslení. Na svém kontě má medaile z mistrovství světa, mistrovství Evropy i juniorských šampionátů. V lednu letošního roku se stala absolutní mistryní Evropy a do své sbírky světových rekordů přidala další tři. Potěšitelné je, že Martina není solitérem. Juniorka Andrea Jirků už také začala přepisovat historické tabulky nejlepších dosažených časů a na evropském šampionátu obsadila vynikající 12. místo. Rovněž chlapci, Milan Sáblík, Pavel Kulma a Zdeněk Haselberger, patří ve svých věkových kategoriích mezi nejlepší na světě. Lví podíl na úspěších celé skupiny má reprezentační trenér Petr Novák. Jeho doménou je předpovídání výsledků trénovaných svěrenců. Přejme si, aby ani prosvětlení týkající se ZOH 2010 nebyla lichá.

Saně

Jízda na saních je tradiční a v minulosti bývala i na-ší úspěšnou sportovní disciplínou. ASC DUKLA aktuálně zabezpečuje prostřednictvím ASO různé celé reprezentační družstvo mužů včetně trenéra Petra Kinzela. Na úspěchy svých předchůdců se v našich

barvách snaží navázat bratři Antonín a Lukáš Brožové na dvousedadlových saních a „jedničkáři“ Jakub Hyman a jeho bratr Ondřej. Všichni jsou u ASC DUKLA od roku 2005. První tři jmenovaní reprezentovali ČR na ZOH v Turíně a zlepšené výsledky celé čtveřice v závodech letošního Světového poháru by mohly signalizovat, že rozhodnutí, zvýšit důraz na zabezpečení sáňkařského sportu bylo krokem správným směrem.

Sportovní gymnastika

Druhým letním olympijským odvětvím je sportovní gymnastika. V roce 2005 se od atletiky ke gymnastice vrátila pod křídly Dukly Jana Komrsková. Comeback to byl velice úspěšný, Jana se vloni pravidelně prosazovala v jednotlivých závodech SP a ve finálovém závodě v přeskoce obsadila 6. místo. Na ME byla v přeskoce těsně pod medailovými stupni a na MS obsadila 12. místo. Byla vůdčí osobností

družstva žen, které si vybojovalo účast na letošním šampionátu, který bude zároveň nominací na LOH 2008 v Pekingu. Na mistrovství světa reprezentovalo Českou republiku také družstvo mužů a z Dukly Michal Boltar a Martin Růžička.

Sportovní lezení

Tomáš Mrázek začínal u ASO různé základní vojenskou službou v roce 2003 a v tomto roce získal svůj první titul mistra světa v lezení na obtížnost. Celkového vítězství ve Světovém poháru 2004 a obhajoby titulu světového šampiona v roce 2005 dosáhl již jako smluvní sportovec. V roce 2006 Tomáš upřel svou pozornost kromě závodů v obtížnosti také na bouldering a zvítězil v kombinačním rankingu Světového poháru. Vzhledem k jeho schopnosti zaměření na vytyčený cíl nám nezbyvá, než se těšit na letošní mistrovství světa, kde chce startovat v obou disciplínách.

Travní lyžování

Dalo by se říci: „A to nejlepší na konec.“, smluvní sportovec Jan Němec je téměř ikonou své sportovní disciplíny. Je pětinasobným mistrem světa a pětinasobným vítězem klasifikace Světového poháru. Paradoxně i přes své vynikající výsledky musel být vzhledem k preferenci olympijských sportů přerazen v roce 2004 na nižší úroveň zabezpečení.

Tolik pestrá paleta sportů a sportovců ASO Dukla různé. Vedoucím starším trenérem je od roku 2003 Jan Kinkor. Přejme „různákům“, aby také v roce 2007 dosáhli úspěchů na celé řadě významných sportovních podniků a obohatili tak co nejvíce medailovou žej celou Duklu a armádního sportu.

text: Jan Zeman
foto: Ivana Roháčková, Cyril Schejbal

Někdejší sportovci a funkcionáři Dukly
oslavili společně svá životní výročí

Opět mezi svými

I Každá instituce si váží svých bývalých zaměstnanců a snad každý ze zaměstnanců se rád setká s bývalými kolegy. V Armádním sportovním centru DUKLA se stalo tradicí, že se pravidelně na závěr každého roku taková setkání konají. Nejinak tomu bylo i letos a proto zmocněnec ministra obrany pro sportovní reprezentaci, ředitel ASC DUKLA a předseda Unie armádních sportovních klubů České republiky sezvali 6. prosince 2006 do budovy Dukly jubilanty armádního sportu.

Pozvání do nově zrekonstruovaných prostor Armádního sportovního centra DUKLA v Praze 6 přijalo 28 bývalých dukláků. Mnozí z nich soutěžili v armádním dresu ještě mnoho let před vznikem samotné Dukly. Mezi sportovci, kteří v minulém roce oslavili 60., 65., 70., 75. nebo 80. narozeniny nechyběli sportovci tak zvučných jmen jako například Josef Augusta, František Mrázek, Zdeněk Čěšpiva, Stanislav Neveselý, Miloš Podhorský, Josef Masopust či Miloslav Vlček. Setkání s jubilanty se kromě funkcionářů armádního sportu zúčastnili i významní hosté, k nimž patřila například zástupkyně náměstka ministra obrany Alena Stárková a předseda Unie armádních sportovních klubů České republiky Miroslav Málek.

K šedesátníkům už od loňského roku patří hokejista Josef Augusta, motokrošář František Mrázek, veslaři Jiří Pták a Oldřich Svojanovský, házenkář Ivan Satrapa, kanoista Ladislav Souček, cyklisté Karel Vávra a Jiří Zelenka. Jen o pět let starší jsou motokrošáři Zdeněk Čěšpiva a Josef Fojtík, házenkář Václav Duda, lékař Vladimír Eisner, parašutista Jaroslav Chromek, fotbalista Josef Jelínek, cyklista Jaroslav Bugner a hokejisté Jan Klapáč a Josef Sobota.

Své sedmdesáté narozeniny si na půdě Dukly připomněli sportovní gymnasta Pavel Gajdoš, střelec Ladislav Falta, hokejista Stanislav Neveselý a Miloš Podhorský, lékař a dlouholetý předseda Českého olympijského výboru Milan Jirásek i dlouholetí sportovní funkcionáři Jan Kaiser a Josef Falář. Pozvání neodmítli ani pětasedmdesátníci – legen-

dární fotbalista Josef Masopust, házenkář Jiří Vícha, atleti Ladislav Moc a Miloslav Vlček a osmdesátníci hokejista Jaroslav Pitner a atlet Aleš Poděbrad.

Třeba čtvrtkař Aleš Poděbrad závodil v armádním dresu už v letech 1949–1957, takže zažil jak éru Armádních tělocvičných klubů, tak i pozdější Dukly. Tento výtečný atlet po skončení své aktivní sportovní kariéry trénoval další úspěšné sportovce jako třeba J. Kynose, J. Demeče, T. Jungwirtha, J. Slaninu, Z. Váňu a J. Odložila. Osmdesátiletý Aleš Poděbrad si na tomto setkání jubilentů s chutí opět zavzpomínal na své začátky armádního sportovce: „Bylo to nejkrásnější období mého života. Zaprvé jako gardový důstojník jsem se nemusel nikam stěhovat a zůstal na jednom místě. To byla první moje výhra v životě. Zadruhé dělal jsem práci, kterou jsem měl rád. A zatřetí, abych byl na nějaké úrovni a měl funkci, tak jsem si doplnil vzdělání. Vystudoval jsem fakultu tělesné výchovy, takže jsem měl i administrativní předpoklady pro postup. V neposlední řadě jsem měl kolem sebe partu pracovníků sprinterů, kterým bylo jasné, že pokud nebudou kvalitně a ostře trénovat, tak ničeho nedosáhnou.“

Mezi bývalé dukláky, kteří rádi vzpomínají na své působení v Dukle patří i Josef Augusta. „Samozřejmě, že roky strávené tady v Dukle, byly krásné. Navíc, když si člověk uvědomí, že to je 40 let, co jsem přišel do Dukly a prožil v ní 20 let, tak je určitě na co vzpomínat. Měl jsem štěstí, že jsem se zde během svého sportovního působení setkal se skvělými lidmi, kteří měli podíl na mé další kariéře,“ vyznal se ze svého vztahu k Dukle další z jubilentů hokejista Josef Augusta. |

text: Arnošt Šulc

JUBILANTI ARMÁDNÍHO SPORTU

Stalo se dobrým zvykem každoročně si připomenout slavná jména armádního sportu minulosti. I když v závěru roku bude pořádáno výroční setkání s nimi, sluší se připomenout, které slavné osobnosti v plné síle a svěžesti oslaví v tomto roce významné životní jubileum. V 1. čtvrtletí tohoto roku to jsou:

Jan JANKŮ, nar. 8. 1. 1947, atletika, sám úspěšný výškař 70. let, trenér synů Jana a Tomáše. V Dukle Praha od roku 1997.

Jan HRBATÝ, nar. 20. 1. 1942, lední hokej, držitel stříbrné medaile z X. ZOH v Grenoblu v r. 1968. V Dukle Jihlava hrál od r. 1961 do r. 1979, odehrál 572 ligových a 57 reprezentačních utkání, vstřelil 222 ligových branek. Z mistrovství světa měl stříbrnou a 2 bronzové medaile, sedmkrát se stal mistrem republiky.

Milan VOŘECHOVSKÝ, nar. 20. 1. 1947, cyklistika, trenér, rozhodčí cyklistiky, od r. 1996 tajemník Armádního sportovního oddílu Dukla cyklistiky v Praze.

Pavel VRŠECKÝ, nar. 2. 2. 1942, cyklistika, dlouholetý úspěšný trenér cyklistiky. V roce 1986 trenérem stíhacího družstva ve složení Buchta, Trčka, Černý, Soukup které získalo zlato na mistrovství světa. V současné době trénuje mladé cyklistické talenty pražské Dukly.

František MACÁK, nar. 17. 2. 1937, atletika, významný sportovní novinář, zakladatel Poháru čs. rozhlasu v atletice žactva, dlouholetý šéfredaktor časopisu ATLETIKA. V současné době jeden z tvůrců sportovního časopisu DuklaSport.

Josef ČÍSAŘ, nar. 5. 3. 1947, motorismus, 11x startoval na mezinárodní šestidenní motocyklové soutěži, kde se v letech 1972, 1973, 1974 a 1977 stal mistrem světa družstev, v letech 1970, 1971 členem vítězných družstev stříbrné vázy na motocyklu Jawa 350 ccm.

Josef TESAŘ, nar. 11. 3. 1927, volejbal, mistr světa v r. 1956, mistr Evropy v r. 1948, 1955, 1958, stříbrná medaile na mistrovství světa v r. 1949 a 1952. V letech 1986 až 1989 náčelníkem Dukly Praha.

Jména a charakteristiky dalších jubilantů budeme pravidelně zveřejňovat v dalších číslech našeho magazínu. Vězte, že jich je téměř padesát a všichni se zasloužili o rozvoj armádního sportu.

jubilanti armádního sportu

Po dvaadvaceti letech vládne v českém sportu žena. Čtyřicátým sedmým Sportovcem roku je Kateřina Neumannová

Trůn obsadily ženy DUKLY

Emancipace dorazila do českého sportu. Sportovní trůn obsadily nejlepší sportovkyně Armádního sportovního centra DUKLA. Do první desítky ankety a mezi oceňované juniory se probojovalo ještě dalších pět reprezentantů armádního sportu. 188 sportovních žurnalistů rozhodlo, že „Královnou sportu“ se stala a křišťálovou korunku pro vítěze převzala olympijská vítězka, běžkyně na lyžích Kateřina Neumannová (získala 1 807 bodů). Jeho princeznou, čtvrtá z olympijských her, rychlobruslařka Martina Sáblíková. Obě, sportovkyně roku a juniorka roku 2006, byly korunovány při slavnostním vyhlášení výsledků novinářské ankety Sportovec roku 2006, které proběhlo v neděli 14. ledna 2007 v Kongresovém sále TOP HOTELU Praha.

Sportovní legendou byla vyhlášena další žena stenistka Martina Navrátilová. „Pro mě to je něco zvláštního, protože to je poprvé, kdy vyhrály dvě ženy. Je to něco nového, možná se to bude stávat častěji,“ řekla Navrátilová.

„Ženské mají přece jenom o trochu méně příležitosti. Sportů pro chlapy je o něco víc,“ komentovala Neumannová. „Ráda bych řekla, že je naprostá rovnoprávnost. Ale je fakt, že když žena nevyhrála dvacet dva let, je to na pováženou.“

„My jsme s Tomášem Janků porovnávali svoje stříbrné medaile z mistrovství Evropy a váží stejně,“ smála se Barbora Špotáková. Tomáše předčila v anketě o tři místa.

Zdá se, že jsou diskriminována i některá sportovní odvětví. Až na 15. místě, za bronzovým z ME 2006 v atletice Janem Železným, se umístili mistři světa ve vodním slalomu Volf se Štěpánkem. Dokonce až 22. místo obsadila stříbrná z MS ve veslování Mirka Knapková.

Anketa Sportovec roku

Kateřina Neumannová se po dvaadvaceti letech stala další ženskou vítězkou ankety. Vystřídala lyžařku Květu Jeriovou-Peckovou, šampionku roku 1984. V předchozích letech se v první desítce objevila Kateřina devětkrát. Poprvé v roce 1993, kdy

skončila devátá. Druhá místa obsadila dvakrát, v roce 1998 a 2005 a třetí roku 2002. Únorové vítězství na trati bruslařské třicítky v olympijském Prágelatu umocnilo její vítězství v anketě, kterou vyhlašuje Klub sportovních novinářů.

První slavnostní vyhlášení výsledků ankety se odehrálo 17. prosince 1959 v Praze v rámci výroční schůze sportovních novinářů. O rok později se začal vyhlašovat i nejlepší kolektiv. Hlasování novinářů je dvoukolové, z prvního kola vzešlo 10 nominovaných sportovců a druhé kolo určuje jejich konečné pořadí. Stejným způsobem bylo určeno i pořadí tří nejlepších kolektivů. V roce 2000 byla vyhlášena v rámci projektu Sportovní legenda, kterou se stal Emil Zátopek. Se svolením Dany Zátopkové od roku 2001 nese jeho jméno. U příležitosti odborné novinářské ankety je udělována také cena Junior roku.

Královna Kateřina

„Mám radost. Vítězství v žebříčku sportovců si cením opravdu vysoko, ale jsem ráda za každé ocenění a projev sympatií. V desítce nejlepších jsem už byla několikrát. Jsem moc hrdá, že si cenu pro vítěze tentokrát odnesu já, protože konkurence v českém sportu je veliká. Doufám, že když se mi povede MS v Sapporu, tak si na mě hlasující ještě vzpomenou. Udělám vše proto,

text a foto: Ivana Roháčková

abych v anketě ještě za rok zůstala. I když už nebudu závodit," hodnotila Kateřina Neumannová. Při děkavné řeči rýpnula i do nedávné aféry údajného ohrožení chráněného zvířete: „A protože mám ráda přírodu, tak část ceny věnuji i šumavskému teřevu hlušci. Snad jsem ho svým tréninkem moc nerušila.“ Na tiskové konferenci dodala: „Bylo to zbytečně nafouklé a já jsem svoji řeč chtěla trochu odlehčit.“ Nejlepší sportovkyni 2006 a jejímu běhání na lyžích se klaněla i Sportovní legenda Martina Navrátilová: „O běžkách nechci příliš slyšet, já bych to nepřežila. Cokoli delšího než sprint na sto metrů je pro mě moc dlouhé. Katku obdivuji, mlátí se někde na prknech a ještě při tom stačí plašit ptáky...“

Princezna Martina

Malým vtulovým Piperem se na galavečer přemístila z ME v rychlobruslení z Italského Collalby historicky nejmladší mistryně Evropy ve víceboji roku 2007 rychlobruslařka Martina Sáblíková. Nadací České sportovní reprezentace byla vyhlášena nejlepším sportovcem roku 2006 v juniorské kategorii. „Jsem v šoku co se kolem mě děje. Dostala jsem spoustu SMS. Poslali pro mě soukromé letadlo, běhala jsem za letu od okénka k okénku. Opravdu jsem se cítila jako princezna, rozmazlovali mě,“ popisovala pohádkový příběh mladá dáma. V „seniorské“ anketě Martina obsadila za čtvrté místo na ZOH v Turíně na 5 km a světové rekordy osmé místo (609 bodů). Druhým nejlepším juniorem roku byl zvolen moderní pětibojař, juniorský mistr světa 2006, **David Svoboda**.

Tři atleti v desítce

V nejlepší desítce ankety se z ASC DUKLA umístil jako čtvrtý, stejně jako v loňském ročníku, světový rekordman v desetiboji, mistr Evropy z Göteborgu a bronzový z halového MS v Moskvě **Roman Šebrle**

(1 123 bodů). Je vítězem ankety z roku 2004 a byl nominován mezi deset nejlepších posedmé v řadě. Od roku 2000 nikdy v desítce nechyběl. Cenu za Romana, který byl na soustředění v Africe, přebírala jeho manželka Eva.

Páté místo si vybojoval skokan na lyžích, vítěz Světového poháru i Turné čtyř můstků, **Jakub Janda (1 098 bodů)**. Ani Jakub se nemohl vyhlášení zúčastnit a tak ho zastoupil jeho manažer František Jež.

Oproti dvěma loňským atletům v anketě se letos do desítky vešli tři, všichni medailisté z loňského mistrovství Evropy v Göteborgu.

Hlasující přidělili sedmé místo oštěpaře **Barboře Špotákové (858 bodů)** a výškař **Tomáš Janků (573 bodů)** skončil desátý.

„Abych se přiznala, ani si nepamatuji, kdy jsem vyhlášení Sportovce roku v televizi naposledy viděla. Já tyhle společenské akce moc nevyhledávám. Jsem v nejlepší desítce poprvé, takže je to pro mě takové dobrodružství,“ smála se Barbora Špotáková, která přivezla z mistrovství Evropy v Göteborgu stříbrnou medaili, stejně jako její kolega Tomáš Janků. „I já jsem v desítce premiérově a mám z toho velkou radost. Je to znamení, že jsem svou práci odvedl v minulém roce velmi dobře,“ přemítal Janků. Se Špotákovou se hecovali, kdo bude v desítce výš. „Už předem jsem Báře říkal, že zůstanu v pořadí za ní. Medaili z mistrovství Evropy máme oba. Já jsem vyhrál Světový pohár, Bára světové finále oštěpu a k tomu přidala český rekord,“ zhodnotil Janků. |

| Martina šaty nenosí a tak se ukázala v semišovém kalhotovém kostýmku vínové červené barvy. Jen boty jí nesesedly, nemohla jít v botkách.

Další pořadí sportovců ASC DUKLA

Kategorie jednotlivci:

- 14. / Jan Železný (atletika) – čtyřnásobný držitel titulu Sportovec roku (1993, 1995, 2000, 2001)
- 15. / Ondřej Štěpánek a Jaroslav Volf (vodní slalom)
- 31. / Nikola Sudová (akrobatické lyžování-boule)
- 38. – 39. / Libor Capalini (moderní pětiboj)
- Kamil Mrůzek (sjezd na divoké vodě)

Kategorie kolektivy:

- 6. / čtyřkanoe – J. Heller, J. Břečka, P. Fuksa (P. Procházka)
- 7. / tým moderních pětibojařů – L. Capalini, M. Michalík, M. Sedlecký

V kategorii „kolektivy“ zvítězil hokejový tým Česka o 23 bodů před basketbalistkami Gambrinus SIKA Brno.

„A budeš mít ty princeznovské šaty?“ ptala se Lucinka maminky před odjezdem na galavečer. Neměla! Měla šaty královské. Model pro královnu, dlouhé tmavé tyrkysové šaty doplněné decentním šperkem, vytvořila návrhářka Věra Kocová. Dokoupila k nim i elegantní stříbrné boty na podpatku a do stříbrna laděnou kabelku.

Bára Špotáková zakoupila kalhotový kostýmek v butiku nedaleko Václaváku: „Vybrala jsem si na první pohled a moji blízcí všechno schválili. Kadeřníci byla pro tentokrát maminka, zvládly jsme to do hodiny.“

„Je to divný pocit. Poprvé za takové ocenění děkuji v češtině. Čekala jsem na to přes třicet let,“ řekla nejlepší tenistka historie, která byla vyhlášena Sportovní legendou roku.

*Světový šampión a trojnásobný mistr Evropy
slaví osmdesáté narozeniny*

Volejbalové vzpomínky Josefa Tesaře

Kulaté jubileum je vždy důvodem k malému ohlédnutí za uplynulými lety, za dosaženými úspěchy a překonanými překážkami. A protože dlouholetý vynikající volejbalista Dukly a opora národního mužstva Josef Tesař oslavil 11. března osmdesáté narozeniny, prozradil nám ze svého milovaného sportu aspoň některé vzpomínky, které zařadil do kategorie nezapomenutelných.

První volejbalové krůčky udělal Josef Tesař ve čtrnácti letech ve Velimi

Při tréninku po příchodu do ATK v roce 1949

Jeho tvrdé smeče byly téměř nechyatelné

Československý tým po získání titulu mistra Evropy v roce 1958. Druhý stojící zleva je Josef Tesař

Josef Tesař

Své první volejbalové krůčky udělal Josef Tesař od svých čtrnácti let ve Velimi, prvotní ostruhy získal v tehdy mistrovském Sokolu Kolín a v roce 1948 v Římě už pomohl národnímu mužstvu k titulu evropského šampióna. O rok později se stal členem pražské Dukly (tehdy ještě ATK Praha), které zůstal věrný jako hráč a po skončení závodní činnosti i jako funkcionář až do svého důchodového věku. V letech 1986–1989 byl dokonce v hodnosti plukovníka jejím náčelníkem.

S Duklou do Číny

Evropskému šampionátu v roce 1955 předcházel zájezd reprezentanty doslova nabitě Dukly do daleké Číny. Výprava po třiceti hodinách čistého letu přistála na asijské půdě a hodinky si posunula o sedm hodin dopředu. V Pekingu, Šanghaji a Wuhanu sehrála Dukla během pěti týdnů téměř dvě desítky utkání a prohrála pouze jediné, s reprezentací Bulharska, která absolvovala podobné turné. „Střetnutí s čínským mužstvem byla velkou sportovní i společenskou událostí, měla i vysokou úroveň

a nechyběl ani obrovský divácký zájem. Velice zajímavý byl náš první kontakt s asijskou mentalitou a kulturou, způsobem života. Setkávali jsme se s mimořádnou srdečností, ale také stravou s hůlkami a dokonce i s klasickou čínskou operou,” vzpomíná obávaný smečař.

Hlavní slovo měl rozhodčí

Na mistrovství Evropy ve stejném roce byl do Bukurešti nominován i Josef Tesař, který toho v předchozích měsících pro vážnější onemocnění moc nenahrál. Odpočinek mu však prospěl a brzy se mu podařilo dostat se do optimální formy. Po hladkých výhrách nad Rakouskem, Jugoslávií, Egyptem, Polskem a Maďarskem narazil čs. tým na Sověty.

„Prohrávali jsme už 0:2 na sety, ale potom jsme se díky velké bojovnosti konečně chytli a začalo se hrát podle našich not. Třetí sada 15:8, čtvrtá 15:7 a v páté jsme nad odevzdaným soupeřem vedli 12:7. Vše se zdálo být jasné, ale naše vedení se nelíbilo francouzskému sudímu Ellerovi. Nepřetržitě dohady

kolem jeho divných výroků rozmělnily naši koncentraci na hru a marně bouřili proti jeho rozhodnutím i diváci. Prohráli jsme 12:15 a 2:3. Satisfakci přinesl náš příchod na večeri do ohromného sálu společně jídla. Ta povstala a dlouhotrvajícím potleskem nám vzdávala hold,” přibližuje Tesař nevšední zážitek.

Úžasné finále

Bukureštské mistrovství však tímto zápasem nekončilo. Naopak, několik nečekaných výsledků vrátilo československý výběr do boje o titul. Po vítězství 3:0 nad Francií, 3:1 nad domácím Rumunskem a stejným poměrem, hlavně zásluhou vynikajícího výkonu Tesaře nad Jugoslávií, nastoupilo k rozhodujícímu duelu o titul proti Bulharsku.

„Nad výsledkem 15:8, 15:5 a 15:1 naši příznivci jasali a odborníci žasli. Stali jsme se mistry starého kontinentu a pražské přivítání tomuto úspěchu také odpovídalo. Autokary nás vozily několik hodin po zaplněných a nadšených ulicích Prahy, přeplněné nádherným pocitem,” říká jeden z hlavních strůjců tohoto velkého úspěchu.

Někdy spal jen na drátěnce

Volejbalisté Dukly měli vždy výbornou partu. Za časů Palduse, bratří Brožů, Tesaře, Pauluse, Synovce a dalších by se lepší asi nenašla. A nebyla nouze ani o zábavu. Za zmínku stojí „postelový rituál“ nejvyššího muže týmu, dvoumetrového Josefa Tesaře, neboli Medáka, a o poznání menšího Karla Pauluse, čili Dědka.

„Na zájezdech doma i v zahraničí jsme většinou byli ubytováni spolu. Dědek byl ke mně vždy velice ohleduplný. Po příchodu do pokoje postavil zavazadla a čekal, až změřím postele. Když neodpovídaly potřebným rozměrům, tak hned jednu z nich začal rozebírat. A já jsem pak spal třeba jen na drátěnce, nebo na matracích,“ netají Medák častou situaci v hotelových pokojích.

Poprvé mistři světa

V roce 1956 se mistrovství světa konalo v Paříži, kde československý volejbal poprvé ve své bohaté historii a navíc bez jediné porážky dosáhl na stupeň nejvyšší. Josef Tesař nikdy nezapomene především na tři zápasy.

„V našich postelích jsme uviděli dvě hlavy, takže jsme si mysleli, že jsme někde jinde. To se však nepotvrdilo a tak jsme do pokoje vstoupili znovu a tiše se přikradli k postelím. K našemu překvapení však nezanedbali hosty byly dvě busty státníků, které patřily do vstupní haly. Nechat je na pokoji zaváňelo mezinárodním průšvihem, a tak jsme je zabalili do prostěradel a já se s nimi s notnou dávkou strachu vydal za Paulusem, který dával pozor, aby nás nikdo neviděl. Zapotili jsme se jako při pětisetovém zápase, ale všechno dobře dopadlo. Rozesmáté tváře francouzských fanoušků nám pak druhý den na letišti prozradily, kdo byl původcem tohoto žertíku,“ směje se Tesař.

Opět evropští šampioni

Mekkou výkvětu evropského volejbalu se v roce 1958 stala Praha. Prolog ve finálové skupině se svěřencům trenéra Kozáka sice nevydařil, prohráli s Maďarskem. Zato epilog byl znamenitý. Vítězství 3:2 nad Sovětským svazem a tím i obhájení titulu mistrů Evropy.

„S Maďary to byla hodně hořká pilulka. Za stavu 2:2 jsme vedli 14:9 – a prohráli 14:16. Naši fanoušci byli

Plk. Tesař jako náčelník Dukly předává ocenění zaměstnankyni

Jubilanti armádního sportu v roce 2005. Zleva Karel Brož, Josef Tesař a Jiří Čadek

„S Rumunskem jsme prohrávali už 0:2 na sety a 2:6. Utkání se zdálo být ztraceno, ale pak se naše lokálka proměnila ve fantastický rychlík a soupeře doslova smetla – 15:9, 15:2 a 15:3. Ještě větší drama viděli diváci v našem utkání s Bulharskem. V rozhodujícím pátém setu vedl soupeř 14:10, ale nám se podařilo vyrovnat a nakonec i zvítězit 17:15. Měli jsme štěstí. Finále proti Sovětům se hrálo rovněž na pět setů, přičemž ten závěrečný předčil všechny předcházející. Tvrdá síla a razance nestačily na naši chytrost, pestrost a neutuchající obětavost,“ vypočítává oficiálně vyhlášený nejlepší smečář šampionátu přednosti československého týmu.

V posteli ležely busty

Na velkém mezinárodním turnaji v roce 1957 v Sofii obsadil čs. tým druhé místo, což byl na závěrečném banketu důvod k oslavě. A tak pozdě večer, kdy se už zmíněná dvojice Tesař, Paulus vracela do svého pokoje, měla náladu přímo báječnou. Avšak jen do okamžiku, než tito veselí chlapi otevřeli dveře a rozsvítili.

moc zklamání a my jsme v noci jen těžko usínali. Pak jsme však zdolali postupně Rumunsko, Jugoslávii, Polsko i Bulharsko a čekal nás rozhodující duel se Sovětským svazem. Šťvanice praskala ve švech, naše motivace byla mimořádná. Díky společným silám a umění všech dvanácti aktérů se nám v obrovské bitvě podařilo zvítězit,“ vrací se spolehlivý reprezentant k triumfu na domácí půdě.

O rok později se v Paříži uskutečnil Turnaj tří kontinentů, v němž Československo podlehl v boji o primát Sovětskému svazu 2:3. A Josef Tesař v tomto utkání odehrál své poslední míče v reprezentaci. |

Volejbal byl a zůstal jeho celoživotní láskou. Svým obdivovatelům pak rozdával radost ještě v několika ligových ročnících.

text: Jaroslav Pešta
foto: ASC DUKLA a archiv Josefa Tesaře

80

Řekli o jubilantovi

„V poli se mi většinou pletl. Za jeho postavou jsme my poláři vůbec neviděli na míč. Jediněčný byl však v okamžiku, když přišel k síti. Pokud už to nikdo jiný neutáhl, musel všechny míče uhrávat sám. Na obou kulech. Lidsky byl mým velkým vzorem a skvělým kamarádem.“

Karel Paulus

„Tesař byl největší volejbalovou osobností padesátých let. Bez nadsázky má lví podíl na tom, že v letech 1948–1960 skončilo čs. národní mužstvo na evropských či světových šampionátech nejhůře na druhé příčce. Jako člověk byl velice tichý, ale nesmírně poctivý. Zvláště v poslední době se na našich pravidelných schůzkách bývalých hráčů Dukly příliš neprojevuje, často jen poslouchá a mlčí.“

Zdeněk Malý

„Byl to hráč světové třídy a vynikající člověk.“

Ladislav Synovec

„Pepíka Tesaře jsem poznal jako skvělého smečáře, výborného kamaráda, dobrého vypravěče anekdot a mizerného zpěváka. Protože však vždy zpíval rád, tak aby nám svými falešnými vstupy naše vystoupení nekazil, naučil se především jarmareční písničku ze svého rodného města Velimská koza výborně tichými ústy dabovat. Kdysi jsme se mu smáli, že nemá hudební sluch, dnes ho na našich schůzkách utěšujeme v jeho velkých pohybových problémech.“

Karel Brož

sportovní osobnost

Generál sportu

Generálmajor Jaroslav Štecha (konec 70. let)

Jaroslav Štecha létal na mnoha typech letounů, mimo jiné i na zobrazených MiG-15 a MiG-19S

text: Pavel Nekola
foto: ASC DUKLA a archiv Jaroslava Štechy

Člověk s obrovskými životními zkušenostmi, vojenský pilot, pro něhož létání bylo vždy alfou a omegou jeho života, ale také sportovec a sportovní příznivec tělem i duší. To vše je generálmajor Ing. Jaroslav Štecha. Dlouholetý předseda TJ Dukla Praha umí velmi poutavě vyprávět a své posluchače dokáže zaujmout vtipnými historkami ze svého života i zajímavými vzpomínkami na dobu, která je pro řadu z nich už dávnou minulostí.

Jaroslav Štecha s bojovou zástavou Zvolenského stíhacího leteckého pluku (1993)

osobnost

Jaroslav Štecha se narodil v roce 1933 v obci Židněves ležící východně od Mladé Boleslavi. Prožil hezké dětství vesnického chlapce, které však poněkud zastínily rodinné problémy – když mu bylo čtrnáct let, zemřel mu tatínek. To jej velmi zasáhlo a i nyní říká: „Kdybys si dneska mohl na pět minut popovídat s tátou, byl bych ten nejšťastnější člověk na světě.“ V té době navštěvoval reálné gymnázium v Mladé Boleslavi, kam přestoupil z měšťanské školy právě na přání svého otce. Jednou organizovali ve škole nábor na střední vojenskou školu Jana Žižky v Moravské Třebové. Jaroslav Štecha měl ještě o sedm let mladší sestru a tak, aby ulehčil mamince v těžké životní situaci, se na školu přihlásil a byl přijat. Narukoval v šestnácti letech a poslední dva ročníky svých středoškolských studií již absolvoval jako voják. Vzpomíná na to velmi rád: „Byly to nejkrásnější roky mého života. Jednak mi tahle škola alespoň částečně nahradila tátou, protože jsem byl takový správný puberták a potřeboval jsem trochu zkrotit. A jednak byl školou prolnut duch sportu a to mi vyhovovalo. Dala mi opravdu hodně.“

Nástup k letectvu

V roce 1951 úspěšně složil maturitní zkoušku a přihlásil se k letectvu. Přísnými zdravotními prověrkami v Ústavu leteckého zdravotnictví prošel bez problémů a nastoupil do vojenského leteckého učiliště. Letecký výcvik postupně prodělal v Dolném Kubíně (přípravka), v Prešově (elementárka na letounech C-106 Búcker), v Piešťanech a v Malackách (pokračovka na letounech C-2 Arado) a v Dolním Benešově, ve Zvolenu a v Přerově (bojovka na letounech Me-109 a MiG-15). V roce 1953 byl z učiliště vyrazen s hodností poručíka.

Sloužit začal v Milovicích, odtud jej však s celou divizí už v roce 1954 přesunuli na Slovensko. Znamenalo to pro něho stěhování do Bratislavy, kde v různých funkcích působil až do roku 1960. Pro jeho další hodnostní a funkční postup bylo nezbytné, aby si dodělal vysokou školu. Už jako velitel letky tedy nastoupil do Vojenské akademie Antónína Zápotockého v Brně, kde studoval průzkum. Pamatuje si, že tam měl vynikající učitele, kteří přesto, že škola byla zaměřená na taktiku a operační umění, trénovali své studenty především v matematice a ve fyzice. „Profesor Procházků nám vykládal matematické vtipy a vždycky říkal, že kdyby nám matematika na nic jiného nebyla, tak na zprohýbání sedé kúry mozkové je moc dobrá.“

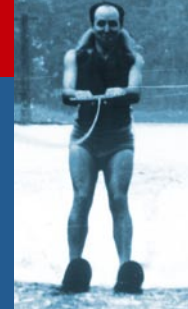
Po absolvování školy a získání titulu inženýra v roce 1963 se Jaroslav Štecha chystal vrátit do Milovic, ale tehdejší velitel letectva s ním měl jiné plány. Poslal ho do Českých Budějovic, kde nejprve čtyři roky působil jako zástupce velitele a v roce 1967 se sám stal velitelem 1. stíhacího leteckého pluku (tzv. Zvolenského) v hodnosti podplukovníka. Na jižní Čechy má jen ty nejlepší vzpomínky: „Byla to ta nejkrásnější, ale i nejtěžší práce, jakou jsem kdy dělal. Pracoval jsem s mnoha skvělými lidmi a zároveň

jsem měl odpovědnost za miliardový majetek, takže to bylo zajímavé i složité po všech stránkách. A navíc tam byla nádherná příroda – zamiloval jsem si Šumavu, hlavně v září, protože když letíte proti zapadajícímu slunci, máte před sebou každou čtvrt hodinu úplně jiný obraz. Při cvičných letech jsem si často vyhlédl nějaké pěkné místo a o víkendu jsme se tam s rodinou vypravili na výlet. Velmi jsem k tomu kraji přilnul, stal se opravdu mým druhým domovem.“

Náčelník z Žatce

V roce 1970 mu byl nabídnut post náčelníka štábu divize protivzdušné obrany státu v Žatci. Zpočátku se mu tam příliš nechtělo, protože to byla neletová funkce a on chtěl zůstat aktivním pilotem. Nakonec ji však přijal a zároveň si vymínil, že bude dál létat, což mu bylo umožněno. Už předtím dvakrát aspiroval na studium na Vojenské akademii generálního štábu v Moskvě, ale vyšlo mu to až v roce 1972, kdy už s tím ani moc nepočítal. V tzv. Vorošilovce strávil dva roky a v roce 1974 se – bohatší o množství nových znalostí a zkušeností – vrátil do Žatce, nyní už na funkci velitele divize.

V roce 1977 byl Jaroslav Štecha povýšen do hodnosti generálmajora a krátce nato přešel do Prahy na post zástupce velitele letectva a protivzdušné obrany státu, kde působil skoro deset let. V roce 1986 se Československé aerolinie ocitly v určitých problémech a tehdejší vedení státu je vyřešilo tím, že na rozhodující funkce dosadilo vojenskou generalitu. Mezi vojáky nastoupivšími k civilnímu letectvu byl i Jaroslav Štecha, který se stal letovým ředitelem ČSA, a jak sám říká, byla to také velmi zajímavá etapa jeho života. Do armády se vrátil po dvou letech, nikoliv však zpátky mezi letce, ale na Správu rozvoje velení a vědy generálního štábu.

Dva roky tu ve své funkci zastřešoval vědu, výpočetní techniku a rozvoj velení a posléze dostal na starost i historický ústav, tři muzea a archiv.

V roce 1990 Jaroslav Štecha odešel do zálohy, ve výslužbě však nebyl ani minutu. Pracoval u různých leteckých společností (Top Air, Air Ostrava, Czech Airways), na České správě letišť, dva roky strávil na starém ruzyňském letišti. Nakonec působil jako bezpečnostní technik ve skladu v Ruzyni, odkud v říjnu 2006 odešel do důchodu.

To byl stručný pohled na vojenskou kariéru Jaroslava Štechy. Jaký však byl jeho vztah ke sportu?

Rozhodně velmi kladný. Už jako žák a později i dorostenec hrával českou házenou za Sokol Březno u Mladé Boleslavi, v čemž pokračoval i po přechodu na vojenskou školu do Moravské Třebové. Kromě toho holdoval lyžování, a tak v zimě podnikal se svými kamarády každý víkend výlety do Jeseníků. Být v dobré fyzické kondici je důležité pro každého člověka, ale pro vojenského letce je to jedna ze základních existenčních podmínek. Jaroslav Štecha připomíná: „V Ústavu leteckého zdravotnictví šlo změřit snad úplně všechno a když někdo neprošel prověrkou fyzické zdatnosti, nikdo se s ním ne bavil a s létáním musel skončit.“

S fotbalem, svou asi největší láskou, se do užitího kontaktu poprvé dostal u leteckého pluku v Českých Budějovicích. „Major Milan Kučera tam založil fotbalový klub Dukla Planá u Českých Budějovic, za který nastupovali vojáci základní služby. Nekopali žádnou

fotbalové soutěži, a velitel protivzdušné obrany státu Josef Marušík byl navíc velkým fotbalovým příznivcem. „Když si uvědomíte“, vzpomíná Jaroslav Štecha, „že tam bylo na 12 000 lidí, plno všelijakých problémů a já v pondělí ráno svému veliteli referoval vždycky napřed o fotbale, to jistě hovoří za vše. Oba jsme měli pro sport a především pro fotbal velké pochopení a snažili jsme se jej všemožně podporovat.“

V čele Dukly

K vlastní funkcionářské práci se ovšem dostal až jako zástupce velitele letectva a protivzdušné obrany státu. Dukla Praha hrála 1. fotbalovou ligu a v té době dosahovala skvělých úspěchů jak na domácím, tak i mezinárodním poli. Do výboru oddílu kopané v Dukle Jaroslav Štecha přišel na doporučení svého souseda Miloše Suka, a protože sloužil u letectva, bylo jedním z jeho úkolů zabezpečení přepravy fotbalistů na utkání do vzdálenějších míst. Po několika letech přešel do výboru celé tělovýchovné jednoty a na její valné hromadě konané v roce 1990 byl zvolen do jejího čela.

„Nebyla to jednoduchá doba,“ říká Jaroslav Štecha, „v armádě probíhaly velké změny a ty se pochopitelně dotkly i sportu, ale ve výboru TJ jsme měli dobrou partu a problémy jsme úspěšně řešili za pochodu. Tělovýchovná jednotka měla tehdy až 2 000 členů, v Dejvicích jsme vlastnili dokonce i dobře prosperující sběrnou Sazky. Součástí Dukly byly nejen oddíly navazující na vrcholový sport, ale i ty malé, jejichž členové sportovali pouze na výkonnostní úrovni, jako třeba volejbal, turistika,

Tomis a jeho nástupkyně Ilona Kvasničková, a kvalitní ekonomové – Oldřich Dolejš a později Jaroslav Chvalný.“

Dvě lásky: zaměstnání a sport

Když se Jaroslava Štechy zeptáte, jak mohl zároveň zvládnout na jedné straně výkon náročného zaměstnání a na straně druhé vedení velké tělovýchovné jednoty, reaguje s úsměvem: „Obje mě velmi bavilo a to pak všechny potíže překonáváte snáz. Myslím si ale, že hlavní podmínkou, abych na obou frontách obstál, bylo perfektní rodinné zázemí, na něž jsem se vždy mohl spolehnout.“

Po deseti letech práce ve funkci předsedy TJ Dukla Praha si Jaroslav Štecha byl vědom toho, že by měl svůj post pomalu někomu postoupit. Na schůzích výboru TJ jej však všichni jeho členové dlouhodobě ubezpečovali, že si přejí, aby v čele jednoty setrval i nadále. Tak tomu bylo ještě i začátkem roku 2005, na valné hromadě TJ konané v dubnu téhož roku byl však ze své funkce nečekaně odvolán. Nesl to velmi těžce. Skutečnost, že byl tak náhle zbaven vedení TJ, ho snad ani tolik nezasáhla, ale vadil mu způsob, jakým se tak stalo. Na Duklu však v žádném případě nezanevřel.

Sportovci Dukly dosahovali v minulosti vynikajících výsledků a nejinak je tomu i v současné době. Jaroslav Štecha pro to má následující vysvětlení: „Na Duklu se často nahlíželo jako na jakýsi spolek prominentních sportovců, kteří mají pro svůj trénink vytvořeny bůhvíjaké podmínky. Výkony a výsledky, jichž dosahovali, však byly podloženy především jejich mimořádným talentem, těžkou dřinou a tvrdou disciplínou. Jen díky tomu přiváželi a stále vozí z olympiád, z mistrovství světa a Evropy a z dalších mezinárodních závodů spousty medailí.“ A které ze současných hvězd armádního sportovního nebe jej v poslední době zaujaly?

„Z těch starších fandím třeba modernímu pětibojaři Liboru Capalinimu, který si už po mnoho let udržuje vysoký výkonnostní standard a jen málokdy se ze závodů vrací bez nějakého úspěchu. A mezi těmi nadějnými se mi líbí například oštěpařka Barbora Špotáková, která podle mého názoru může jednou kráčet ve stopách Jana Železného.“

Na otázku, jak by charakterizoval svůj vztah k Dukle, generál sportu bez dlouhého rozmyšlení odpoví: „Duklu miluji. Můj vztah k ní je na stejné úrovni, jaký byl můj vztah k létání, a to bylo smyslem mého života. Měl jsem možnost poznat Duklu tak říkajíc zevnitř a vždy se mi na ní líbila především její opravdovost. Setkal jsem se tu se spoustou rovných a přímých lidí, jak sportovců, tak trenérů a funkcionářů, a pokaždé jsem znovu a znovu obdivoval jejich silný vztah ke klubu a velké zaujetí pro sport.“

Jaroslav Štecha s prvním českým kosmonautem Vladimírem Remkem a s legendárním válečným letcem Františkem Fajtem na oslavě 40. výročí založení Zvolenského leteckého stíhacího pluku (České Budějovice, 1984)

Jaroslav Štecha s ředitelem ASC DUKLA plk. Ing. Jaroslavem Pršćákem při výročním setkání s jubilanty armádního sportu (Praha, prosinec 2006)

Jaroslav Štecha s moderním pětibojařem Liborem Capalínem na vyhlášení ankety „Nejlepší sportovec, trenér, kolektiv a Armádní sportovní oddíl DUKLA roku 2006“ (Praha, říjen 2006)

Jaroslav Štecha s desetibojařem Tomášem Dvořákem a s bývalým volejbalistou ATK a ÚDA Praha Josefem Tesařem (Praha, říjen 2006)

extra soutěž, byla to jen nějaká nižší třída, ale o to s větším zaujetím ti kluci hráli. A já jim jako velitel pro jejich sportování vytvářel co nejlepší podmínky, protože jsem hned pochopil, že to je moc dobrá věc. Třicet kluků mělo perfektní náplň volného času a já měl postaráno o to, že se nebudou poflakovat po hospodách.“

Přechod na štáb divize protivzdušné obrany státu do Žatce znamenal pro Jaroslava Štechu posun i v kvalitě armádního fotbalu. Tamní Dukla totiž tehdy startovala v České národní lize, třetí nejvyšší

sport pro všechny, tenis či plavání. Je dobře, že se drží dál i v současné Dukle.“

Za dobu svého působení v čele TJ měl – jak říká – tu čest spolupracovat s řadou skvělých lidí. „Byli mezi nimi zástupci ministra obrany pro sport Otto Janoušek, Tomáš Hlušík a Viktor Podloucký, představitel Armádního sportovního centra DUKLA Jan Klapáč, Vlastimil Šebela a Jaroslav Pršćák, Arnošt Šulc z Unie armádních sportovních klubů České republiky a také předseda odboru přátel Dukly Jiří Sequens. Ve výboru TJ mi pak s mou prací velmi pomáhali skvělí tajemníci – již zesnulý Miloš

Jaroslav Štecha jako odborný poradce s hercem Luděk Munzarem při natáčení českého filmu „Pod nohama nebe“ (Praha-Kbel, 1983)

Jaroslav Štecha

Ladislav Kořán, člen týmu armádních mistrů světa v roce 1947, o kterém psal DuklaSport v minulém čísle, žije v kalifornském městečku Murrieta. V lednu poslal do redakce našeho časopisu fotografie z návštěvy v Azuse, kde trénuje desetibojařský mistr světa Bryan Clay. Právě jeho souboj s Romanem Šebrlem bude v létě jedním z nejlákavějších duelů světového mistrovství v Ósace.

text: František Macák
foto: Ladislav Kořán

dukla sport v Kalifornii

atletika

Z dopisu Ladislava Kořána: „V loňském roce Roman a duklácká parta trenéra Dalibora Kupky trénovali právě tady. V lednu jsem zajel za Bryanem, abych mu ukázal DuklaSport a zeptal se jak se připravuje na velký souboj s Romanem. Clayovi se časopis moc líbil a měl radost, že našel (viz foto) fotografie Romana, Tomáše Dvořáka i Jana Železného. Přiznal, že se na japonský souboj s Romanem pečlivě chystá. V zimě se na Floridě zaměřil na zlepšení běžecké výkonnosti. Trať 1 500 m totiž nikdy nebyla jeho silnou zbraní. Po návratu do Kalifornie se již věnuje i dalším disciplínám. Trénink má pečlivě rozepsaný (viz foto) od trenéra Kevina Reada.“

Bryan na sebe také prozradil, že nyní s manželkou čekají již druhý přírůstek do rodiny. Dceři by moc rád přivezl jako dárek zlato z Ósaky a výkon začínající číslíci devět. Ladislav Kořán slíbil, že ještě před MS opět zajede do Azusy, aby informoval čtenáře DuklaSportu o posledních přípravách Claye na jeden z nejočekávanějších soubojů světového mistrovství v Japonsku, duel s Romanem Šebrlem.

Bryan Clay má pečlivě rozepsaný celý trénink

Bryan Clay si s Ladislavem Kořánem v Azuse prohlíží DuklaSport

Veslaři na trenažéru

Tak jsme zase o rok starší a další Český pohár na veslařském trenažéru, který je za námi, vyvrcholil 28. ledna v Děčíně. Když jsme se vraceli potměnlým labským údolím probírali jsme s kolegy trenéry všechna ta přípravná zimní období kdy se trenažerový pohár jezdí.

Ondřej Synek

Jakub Makovička

Museli jsme konstatovat, že to je obrovský přínos ve smyslu sjednocení zimní přípravy, prostě celé zimní období dostalo jasný motivační náboj. Nicméně kvalita a atraktivnost tohoto ročníku silně utrpěla blížící se kvalifikační veslaři na olympijské hry, která se odehraje na letošním MS na začátku září.

Nová tréninková koncepce přípravného období tedy ovlivnila průběh soutěže. Již v závěru minulého roku odjela velká skupina v čele s Ondřejem Synkem na vysokohorskou přípravu do italského Livigna, v úvodu nového roku potom celá skupina párové čtyřky na obdobné soustředění do švýcarského Mořice. A aby všemu nebyl ještě konec, tak na celý leden odjela skupina Petra Blechy veslovat do Sevilly.

Sportovci si tedy v průběhu poháru vybrali jedno z kol a tam se pokusili zjet čas, který by stačil pro kvalifikaci na mistrovství ČR v trenažérech 10. 2. v Olomouci. Tím pochopitelně utrpěla kvalita a atraktivita celé soutěže. Prostě nebyl čas účastnit se více kol trenažerového poháru. V Olomouci se ale opět sešli ti nejlepší a byl to napínavý závod. Naši závodníci se opět výrazně prosadili. V hlavní kategorii mužů zvítězil Synek před Chalupou a Makovičkou. Lehké váhy vyhrál Ondřej Vetešík a kategorii do 23 let vyhrál Horváth.

text a foto: Filip Koudela

BOXEŘI A ŠERMÍŘI DUKLY OLOMOUC BYLI I LONI VELMI ÚSPĚŠNÍ

Mladí boxeři Dukly Olomouc pod vedením trenéra Alexandra Bögiho patří dlouhodobě mezi nejlepší v České republice. V dorostenecké lize obsadila družstva přípravky, kadetů a juniorů shodně první místa.

Na mistrovství České republiky vybojoval v kategorii kadetů Václav Hanel 2. místo ve váze do 60 kg. Pětice Mário Wiedermann ve váze 35 kg, Karel Kudláč do 40 kg, Alexandr Rajs do 52 kg, Štefan Gábor do 75 kg a Kamil Heřmánek nad 80 kg vybojovala 3. místa.

V kategorii juniorů obsadili 3. místo Petr Duraj ve váze do 60 kg a Marek Špringl do 81 kg.

V kategorii mužů obsadil 2. místo Josef Duraj ve váze do 57 kg a 3. místo Marek Špringl ve váze do 81 kg. Ve skromných podmínkách dosahují mladí boxeři olomoucké Dukly mimořádné výsledky.

Na mezinárodních turnajích v tuzemsku i v zahraničí získali borci Dukly Olomouc dalších 13 medailových umístění.

Neméně úspěšní jsou šermířky a šermíři pod vedením trenéra Jiřího Douby. Mezi nejlepší v České republice patří Barbora Čapková, která se zúčastnila mistrovství světa v Turíně a Dominika Dobošová, účastnice MS kadetek a juniorek v Tae Beak (Korea) a ME juniorek v Poznani. Dominika byla úspěšná i ve Světovém poháru juniorek, získala 10 bodů a v celkovém hodnocení i v jednom z jeho turnajů se probojovala až do finále.

Na mistrovství České republiky stáli na stupních vítězů v kategorii mladších žáků Matouš Adam za 2. místo a družstvo ve složení Adam, Žváček a Štěrbá za 3. místo.

V kategorii kadetek Dominika Dobošová a družstvo Dobošová, Příbylová a Jahnová obsadily 1. místo. Vítězkou českého poháru se stala zaslouženě Dominika Dobošová.

V kategorii juniorek obsadila Dominika Dobošová 2. místo a družstvo Dobošová, Příbylová a Jahnová pěkně 3. místo.

Mezi ženami bylo úspěšné družstvo ve složení Tominová, Čapková, Daniela a Dominika Dobošová na 2. místě. Stejného umístění dosáhlo i družstvo mužů ve složení Jurka ml., Motálík, Špatenka, Štrajt. Připomeňme, že všechny úspěchy byly dosaženy v šermu kordem.

Dukla Olomouc byla i úspěšným pořadatelem mistrovství České republiky mladších žáků a žaček a turnajů Českého poháru ve všech věkových kategoriích.

Práce s mládeží v olomoucké Dukle zasluhuje uznání. Trenéři Alexandr Bögi a Jiří Douba se svými kolegy jsou vzorem pro nás všechny. |

UNIASK v roce 2007

Výkonný výbor unie armádních sportovních klubů České republiky se bude v roce 2007 podílet na organizaci 9 sportovních soutěží, které svým významem přesahují rámec regionu, ve kterém proběhnou. Tradiční sportovní soutěže pořádané členskými kluby budou podporovány jak z jejich rozpočtů, tak z rozpočtu výkonného výboru. K jejich zabezpečení chce výkonný výbor využít dotací k rozpočtu Ministerstva obrany.

Z utkání Dukla Praha – FC Jablonec nad Nisou 97 při V. ročníku DUKLA MINI CUP

Předseda UNIASK ČR Miroslav Málek předává ocenění Dominice Dobošové za umístění v anketě o nejlepšího sportovce UNIASK ČR v roce 2007

Z utkání ASC DUKLA Praha – AŠK DUKLA Trenčín při III. ročníku mez. turnaje v malé kopané „MEMORIÁL mjr. Ing. Karla Špatenky“

Jedná se o tyto soutěže:

XIII. ročník turnaje v ledním hokeji o Pohár velitele vzdušných sil AČR

8.–10. března 2007, AC AERO Hradec Králové, za účasti 6 družstev

XIII. ročník střelecké soutěže o Pohár velitele posádky Liberec

10. května 2007, v TJ JEŠTĚD Liberec, za účasti 120 střelců

IV. ročník mezinárodního turnaje v malé kopané „Memoriál mjr. Ing. Karla Špatenky“

24. května 2007, TJ Dukla Liberec, za účasti 8 družstev

VI. ročník fotbalového turnaje přípravky nar. 1998 a mladších DUKLA MINI CUP

25. června 2007, FK Dukla Praha, za účasti 12 družstev

XVIII. ročník Velké ceny AČR v brokové střelbě

21.–23. září 2007, SSK Dukla Hradec Králové, za účasti 120 střelců

II. ročník Vánočního turnaje v bowlingu žen a mužů

12. prosince 2007, TJ Dukla Praha, za účasti 70 hráčů a hráček

otevřená soutěž klubového poháru ve střelbě z velkorážných zbraní

leden–listopad 2007, SSK 060 při M0 Praha, SSK AVZO při M0 Praha, za účasti 70 střelců

Výkonný výbor UNIASK ČR se bude v roce 2007 podílet na organizaci dalších významných sportovních akcí jako jsou:

IX. ročník fotbalového turnaje národnostních menšin

o Pohár místopředsedy Senátu Parlamentu České republiky

za účasti 24 družstev dne 16. června 2007 na stadionu Juliska v Praze 6

I. ročník fotbalového turnaje internacionálů „LEGENDY – FOTBALOVÝ POHÁR 2007“

za účasti družstev Bohemians, Dukly, Slávie a Sparty Praha dne 1. července 2007 na stadionu Juliska v Praze 6

Co také zaznělo on-line aneb výběr z toho nejlepšího za rok 2006

Tomáš Janků:

„Talismany mě několikrát zklamaly,
tak jsem je propustil.“

Tomáš nemá svůj životní, ani sportovní vzor. Snaží se žít podle svých vlastních pravidel. Ke své parádní disciplíně se dostal vývojem času na sportovním gymnáziu – od skoku do dálky a běhu přes překážky. Z atletických disciplín by možná zkusil ještě skok o tyči. Trénuje šestkrát týdně, v určitém období dvakrát denně. Ze sportovních úspěchů radí na první místo letošní stříbrnou medaili z evropského šampionátu ve Švédsku. Po tomto nečekaném úspěchu dostal celou řadu gratulací, včetně té od prezidenta Václava Klause.

„Všech gratulací si upřímně vážím, samozřejmě ta od pana prezidenta mne těší svým způsobem nejvíc, protože je to od hlavy státu, a navíc vím, že ten závod skutečně sledoval,“ prozradil poslední letošní host on-line diskuse se zajímavými osobnostmi armádního sportu nadporučík Tomáš Janků na jeden z četných dotazů na stránkách www.novakariera.cz.

Má rád, když je u sportu legrace. Pokud jde o týmové soutěže, jako je liga nebo Evropský pohár, napomáhá svým humorem a bezprostředností k dobré atmosféře v týmu. V takových momentech přijdou na řadu i dnes už neodmyslitelné recesní sázky. „Sázíme se především proto, abychom přišli na jiné myšlenky. U těžkého tréninku vlastně kdykoliv a o cokoliv.“ Podle některých hlasů z atletické reprezentace je takovým jejím nepsaným kapitánem a tahounem. „U závodů jde především o to strhnout každého, aby věděl, že nezávodí jen pro sebe. Pak se dají dělat perfektní týmové výsledky.“

Jeho dosavadní maximum je úctyhodných 234 centimetrů. Při samotných závodech hodně ovlivňuje finální výsledek také počasí. „Poměrně zásadní roli hraje vítr, déšť až tolik nevdá, a raději mám halu,“ prozradil účastník dvou olympiád Tomáš Janků. Kam se podle něj může v nejbližší době posunout hranice světového rekordu? „U výškaře je pro jeho výkon důležitých hned několik věcí: rychlost, síla, odraz, hlava, technika... Nejdůležitější je ale umění v jedné desetině vteřiny tyto věci v určitém poměru poskládat dohromady. Myslím si, že dnešní strop je kolem 240 cm, a to na hodně dlouho.“

Rád si zajde do kina, nebo do Činoherního klubu za kamarádem Ondrou Vetchým. Na ostatní, mimo sportovní koníčky, mu moc času nezbyvá. Na uniformu je hrdý a rád závodí za svůj tým ASC DUKLA: „Jsem přesvědčen o tom, že v oblasti vrcholového sportu je právě Dukla špičkou ledovce. Jsou v ní vytvořeny plně profesionální podmínky jak pro trénink, tak pro soustředění, a vůbec pro dosahování co nejlepších výsledků v samotných závodech.“ Tomáš by sportovní klub z vlastní vůle neměnil. Pokud by musel odejít, ukončil by svou profesionální kariéru a věnoval se jiným věcem, které ho baví. |

text: Radek Komoráš
foto: Ivana Roháčková

V uplynulém roce probíhala pravidelná setkání se zajímavými osobnostmi armádního sportu na stránkách Ředitelství personální podpory www.novakariera.cz. Sestavili jsme hitparádu zajímavých dotazů a odpovědí.

Martina Šablíková:

Když nechodíš na diskárny, zajdeš si na deci bílého? S kým nejraději?

„Alkohol nepiji, jednu skleničku si však po nějakém tom rekordu dám. A jestli se chcete sejit, tak jedině na kolečkových závodech.“

Jan Železný:

Honzo, co mám udělat, abych házel jako ty? Rád běhám a skáču.

„Věř tomu, že to můžeš dokázat. Jestli máš sport rád, tak se mu věnuj s plným nasazením a třeba se jednou budu dívat na televizi a uvidím jak házíš ještě dál než já. Hodně štěstí!“

Štěpánka Hilgertová:

Kdysi vás jeden bulvární plátek nazval nesmrtelnou tetou. Neukážete jim to na olympiádě v Pekingu v roce 2008? A bude právě tam konec vaší aktivní sportovní kariéry?

„Každý má nárok na svůj názor. Jak už jsem psala, dosud patřím do světové špičky, jsem zdravá a baví mě to. Peking se sice blíží, ale není to hlavní cíl, nechám to přirozenému vývoji, nemyslím, že je nutné plánovat konec kariéry, hlásit ho dopředu, uvidíme...“

Libor Capalini:

Jaký jste byl ve škole žák? Bavila vás škola?

„Základku jsem prošel v pohodě, na gymplu to bylo horší. Před lety jsem si spravil chuť na dálkovém studiu FTVS. Soutěživost se projevovala i ve škole, špatné známky jsem neměl rád. Za školu jsem taky chodil...“

Bára Špotáková:

Máte nějaký předzávodní rituál nebo talisman?

„Letos jsem si poprvé něco podobného vybudovala. Snad i proto že jsem měla svého talismana lemura z filmu Madagaskar, kterého jsem dostala od maminky k narozeninám na konci června, a od té doby jsem pořád vyhrávala. Jinak se na rituály radši příliš nespolehám, protože někdy nevyjdou a byla bych z toho úplně rozhozená.“

Jiří Gečnuks:

Chtěl jste být někdy hercem? Kdyby vám nabídli nějakou roli, šel byste do toho?

„Filmů o skákání padákem se moc nenatočilo a pokud vím, máme v České republice pár zkušených skokanů, kteří zastupují herce v nebezpečných scénách, ale že by přímo někdo hrál ve filmu... Nikoho takového neznám a bojím se, že ani mně se to asi nepovede.“

Tomáš Janků:

Rád se údajně sážíte a hecujete kolegy. Byly nějaké zajímavé sázky? A třeba i taková, kterou jste projel a pak vás to štválo?

„Ano, sázíme se, většinou abychom přišli na jiné myšlenky. Nejvíc nás rozesmálo, když jsem „prošťhal“ to, kdo praští laní do velkého psího hovínka... Snad bylo psí.“

V ledovém korytu na absolutním vrcholu

Bobisté šokovali Evropu

Mistři Evropy
Ivo Danilevič a Roman Gomola
v Cortině d'Ampezzo
na stupních vítězů

text: Ivana Roháčková

foto: archiv Iva Danileviče a Romana Gomoly

I Ve čtvrtém dílu Světového poháru, jenž byl pro Evropany zároveň kontinentálním šampionátem, došli – posílení o vypůjčené speciální nože – na třetím místě, hned za Američany a Kanadány, o setinu sekundy před Švýcary. A to znamenalo největší úspěch v historii českého bobového sportu – senační titul mistrů Evropy pro dvojici Ivo Danilevič-Roman Gomola.

O skvělém triumfu bobistů na ME v Cortině d'Ampezzo 13. 1. 2007 rozhodla jediná setina sekundy ze součtu dvou jízd, přitom po první jízdě ztráceli na dvojnásobné olympijské vítěze z Německa 21 setin. Čeští bobisté sice dlouhodobě patří ke špičce v letních soutěžích na trenážerech, jenže na obdobný úspěch v ledovém korytu dlouho čekali. Letošní sezonu SP začali průměrnými výsledky. Po prvních třech závodech okupovala posádka dvojbobu dvacáté místo. Jenže před Cortinou získali nové testovací nože, špičkový výrobek od německé firmy, a už při tréninku zajeli ve své skupině druhý nejlepší čas. Sebedůvěra okamžitě vyletěla nahoru. Opět se potvrdilo, že kvalitní materiál hraje ohromnou roli. Díky srovnatelnému vybavení se rázem stala česká posádka rovnocenným konkurentem nejlepších světových týmů.

Samotný závod byl jednoobrovské drama. Českým bobistům se start příliš nepovedl. Po prvních metrech měli až čtrnáctý čas a na první Němce ztráceli 14 setin. Danilevič s Gomolou však zbytek závodu zajeli skvěle, v cíli jim naměřili absolutně nejvyšší rychlost z celého závodního pole – 129,12 km/h. Historický úspěch byl na světě – bobisté Dukly mají titul mistrů Evropy a zároveň bronzové místo v závodu Světového poháru.

mistři Evropy

Ivo DANILEVIČ / pilot

Narozen: 10. dubna 1970 v Jablonci nad Nisou

Výška a váha: 188 cm, 107 kg

Přezdívk: Pišta

Klubová příslušnost: Dukla Praha

Povolání: obchodník (majitel velkoobchodu s botami)

Záliby: jachting, plavání, windsurfing, potápění, horolezectví

Zajímavost: pilotuje i čtyřbob, v benčpresu vytlačí 180 kg, v roce 1987 držel český rekord v plavání na 50 m volný způsob, mistr ČR ve vodní záchraně

Úspěchy: ME 2007 – 1., ME 2004 a 2003 – 5. (vše dvojboby), MS 2007 – 9. (dvojboby), MS 2005, 2004 a 2003 – 11. (vše čtyřboby)

Účast na ZOH: 1998 – náhradník; 2002 – 15. (čtyřboby), 16. (dvojboby), 2006 – 14. (čtyřboby), 16. (dvojboby)

Profily mistrů Evropy

Roman GOMOLA / brzdař

Narozen: 8. prosince 1973 v Trenčíně

Výška a váha: 178 cm, 90 kg

Přezdívk: Gomič

Klubová příslušnost: Dukla Praha

Povolání: sportovní instruktor

Záliby: rocková hudba, kluby, počítač

Zajímavost: v roce 2005 se dostal do finále mistrovství ČR v běhu na 100 m (10,83 s), při jednom ze startovních manévru si poranil obě nohy

Úspěchy: ME 2007 – 1., ME 2004 a 2003 – 5. (vše dvojboby), MS 2007 – 9. (dvojboby), MS 2005, 2004 a 2003 – 11. (vše čtyřboby)

Účast na ZOH: 2002 – 15. (čtyřboby), 16. (dvojboby), 2006 – 14. (čtyřboby), 16. (dvojboby)

Výsledky:

ME: 1. Danilevič, Gomola (ČR) 1:46,89 (53,45+53,44), 2. Rüegg, Grand (Švýc.) 1:46,90 (53,47+53,43), 3. Lange, Kuske 1:46,92 (53,24+53,68), 4. Florschütz, Pätzold (všichni Něm.) 1:47,10 (53,57+53,53), 5. Stampfer, Lachkovics (Rak.) 1:47,13 (53,61+53,52), 6. Bertazzo, Romani (It.) 1:47,56 (53,56+54,00), **...19. Veselý, Kobián (ČR)** 54,54 – nepostoupili do 2. kola.

SP: 1. Holcomb, Kreitzburg (USA) 1:46,43 (53,18+53,25), 2. Lueders, Bissett (Kan.) 1:46,47 (53,17+53,30), **3. Danilevič, Gomola (ČR)** 1:46,89, 4. Rüegg, Grand 1:46,90, 5. Lange, Kuske 1:46,92, 6. Florschütz, Pätzold 1:47,10, **...22. Veselý, Kobián (ČR)** 54,54.

Ivo Danilevič s Romanem Gomolou obsadili 28. ledna na mistrovství světa dvousedadlových posádek ve Svatém Mořici deváté místo. Senační mistři Evropy tím splnili svůj cíl – umístit se v elitní desítce. Proti minulému MS si polepšili o osm pozic.

boby

Foto: Vlastimil Homola

Na závěr novoroční jízdy cyklistů v Brně zapožívali velké osobnosti české cyklistiky: zleva Ivan Vrba, Miroslav Sýkora, Zdeněk Dohnal, František Jursa, Jiří Daler, Pavel Burán

stalo se po uzávěrce

Foto: Petr Schejbal

Rozlučkové kroky zavedly na závěr svého působení ve funkci náčelníka Generálního štábu, armádního generála Ing. Pavla Štefku 13. února i na ředitelství ASC DUKLA. Všem „duklaákům“ poděkoval za vynikající reprezentaci armády ČR.

přehled sportovních výsledků za měsíce prosinec 2006 až únor 2007 – výběr

Atletika

15. 2. / MZ „Novinářská laťka“ – Praha
muži / výška – 1. T. Janků / 233 cm
17.–18. 2. / MČR hala – Praha
junioři / tyč – 1. Kudlička / 542 cm, český rekord juniorský

Cyklistika

2.–3. 12. / MČR dráha – Praha Motol
muži / omnium – 1. Kaňkovský
ženy / omnium – 1. Macháčová
15.–17. 12. / SP dráha – Moskva – Rusko
muži / scratch – 3. Bláha
ženy / stíhací 3 km – 5. Růžicková

Běh na lyžích

13. 12. / SP – Cogné – Itálie
ženy / 10 km klasicky – 5. Neumannová
16.–17. 12. / SP – La Clusaz – Francie
muži / 30 km volně hr.start – 6. Koukal
muži / 4 x 10 km – 7. Koukal, Magál, Šperl
(podíl ve štafetě ČR)
ženy / 15 km volně hr. start – 4. Neumannová
ženy / 4 x 5 km – 3. Neumannová, Rajdlová
(podíl ve štafetě ČR)
2.–7. 1. / SP – „Ski Tour“ – Německo, Itálie
muži / sprint – 6. Kozíšek
ženy / skiatlon 5 + 5 – 4. Neumannová
ženy / sprint – 5. Neumannová
ženy / 10 km volně (gundersen) – 5. Neumannová
ženy / celkově – 5. Neumannová
20. Rajdlová

20. 1. / SP – Rybinsk – Rusko
ženy / 15 km volně hr. start – 2. Neumannová
20. 1. / Světová univerziáda Torino – Pragelato – Itálie
muži / sprint – 2. Razým
16. 2. / SP – Čchang-čchung – Čína
ženy / 10 km volně – 1. Neumannová

Skok na lyžích

16.–17. 12. / SP – Engelberg – Švýcarsko
muži – 5. Janda

6. 1. / Kontinentální pohár – Planica – Slovinsko
muži / střední můstek – 2. O. Vaculík
13. 1. / Kontinentální pohár – Sapporo – Japonsko
muži / velký můstek – 2. Mazoch

Severská kombinace

18.–23. 1. / Zimní světová univerziáda Turín – Bardonecchia – Itálie
muži / jednotlivci – 1. Slavík
muži / sprint – 3. Slavík

Akrobatické lyžování

10.–11. 12. / SP – Jilin Beida Lake – Čína
muži / skoky – 5. Valenta
6. 1. / SP – Mont Gabriel – Kanada
ženy / jízda v bouřích – 4. N. Sudová
11.–13. 1. / SP – Deer Valley – USA
ženy / paralelní jízda v bouřích – 4. N. Sudová
17.–18. 2. / SP – Inawashiro – Japonsko
ženy / jízda v bouřích – 4. N. Sudová

Alpské lyžování

18.–23. 1. / Zimní světová univerziáda Turín – Bardonecchia – Itálie
muži / obří slalom – 1. Trejbal
muži / slalom – 2. Trejbal
muži / super obří slalom – 2. Trejbal

Sportovní gymnastika

16.–17. 12. SP finále – Sao Paulo – Brazílie
ženy / přeskok – 6. Komrsková

Sportovní lezení

2.–3. 12. / MČR – Praha
muži / lezení na obtížnost – 1. Mrázek

Rychlobruslení

17.–18. 2. / SP – Erfurt – Německo
ženy / 5 000 m – 1. Sáblíková / 6:50,39

Parašutismus

17.–18. 2. / MS na padákových kluzácích – Litva
muži / přesnost přistání / družstva – 2. Jiroušek
(podíl v družstvu ČR)

výsledky zpracoval: Petr Eliáš

Vtipy Petra URBANA

Smějeme se s DuklaSportem

Karikatury Milana KOUNOVSKÉHO

očekávané sportovní akce ve II. čtvrtletí 2007

Atletika

MČR - víceboje	8.-10. 6.
MZ - Mem. J. Odložila, DUKLA mítink	13. 6.
Mistrovství Evropy do 22let	12.-15. 6.
Evropský pohár družstev	23.-24. 6.
MČR juniorů	23.-24. 6.
MZ - Zlatá tretra	27. 6.

Olomouc
Praha - Juliska
Maďarsko - Debrecen
Finsko - Vaasa
Kladno
Ostrava

Cyklistika

Mistrovství světa dráha	27. 3.-1. 4.
MČR a MČR juniorů silnice	19.-24. 6.
MZ dráha - Mem. Hargaše	29. 6.

Španělsko - Mallorca
Brno
Brno

Kanoistika

Světový pohár	4.-6. 5.
Světový pohár	18.-20. 5.
Mistrovství Evropy	28. 6.-1. 7.

Chorvatsko - Záhřeb
Maďarsko - Szeged
Španělsko - Pontevedra

Karate

Mistrovství Evropy	4.-6. 5.
--------------------	----------

Slovensko - Bratislava

Moderní pětiboj

MMČR juniorů	28.-29. 4.
Světový pohár - ženy	10.-13. 5.
Světový pohár - muži	10.-13. 5.
Mistrovství Evropy juniorů	20.-26. 5.
Mistrovství Evropy	6.-13. 6.
Světový pohár	30. 6.-5. 7.

Praha
Rusko - Moskva
Maďarsko - Budapešť
Bulharsko
Lotyšsko - Riga
Itálie

Parašutismus

Evropský pohár - přesnost přistání	31. 5.-3. 6.
	28. 6.-1. 7.

Chorvatsko - Rijeka
Slovinsko - Bled

Sportovní gymnastika

Mistrovství Evropy	24.-29. 4.
Světový pohár	13.-15. 4.
	12.-13. 5.

Holandsko - Amsterdam
Slovinsko - Maribor
Belgie - Gent

Sportovní lezení

Světový pohár	11.-12. 5.
	25.-26. 5.
	15.-16. 6.

Rakousko - Imst
Praha
Švýcarsko - Curych

Sportovní střelba / broky

Světový pohár	15.-24. 4.
	4.-15. 6.
	28. 6.-2. 7.
MZ - VC Hradce Králové	29. 6.-1. 7.

Korea - Changwon
Itálie - Lonato
Slovinsko - Maribor
Hradec Králové

Sportovní střelba / kule

Světový pohár	31. 3.-8. 4.
CTSM Regional	24.-26. 4.
MZ - VC Osvobození	3.-6. 5.
Světový pohár	24. 4.-4. 5.
	4.-11. 5.
	2.-6. 6.

USA
Plzeň
Plzeň
Austrálie - Sydney
Thajsko - Bangkok
Německo - Mnichov

Veslování

MČR dlouhá trať	14. 4.
Světový pohár	1.-3. 6.
MZ - Pražské Primátorky	9.-10. 6.
Světový pohár	22.-24. 6.

Hořín
Rakousko - Otensheim
Praha
Holandsko - Amsterdam

Vodní slalom

Mistrovství Evropy - sjezd	17.-20. 5.
Mistrovství Evropy - slalom	15.-17. 6.
Světový pohár - slalom	30. 6.-1. 7.

Bosna a Hercegovina
Slovensko - Liptovský Mikuláš
Praha - Troja

Windsurfing

Světový pohár	19.-27. 4.
Mistrovství Evropy	5.-15. 6.
Mistrovství světa	28. 6.-13. 7.

Francie - Hyeres
Kypr - Limasol
Portugalsko - Cascais

přehled připravil: Petr Eliáš

Tucet otázek pro Pavla Vršeckého

1. Datum a místo narození:

„2. 2. 1942, Praha.“

2. Dosažené vzdělání, povolání:

„Vystudoval jsem 1. trenérskou třídu FTVS University Karlovy v Praze, a pracoval jsem jako nástrojař, autoklempíř, kalíč kovů, vývojový pracovník v Krátkém filmu Praha, voják z povolání (ve funkci staršího trenéra jsem dosáhl hodnosti podplukovníka) a nyní působím jako trenér.“

3. Sportovní kariéra:

„Pětadvacet let (od roku 1956 do roku 1981) jsem se jako aktivní závodník věnoval cyklistice, a to na silnici, na dráze i v terénu.“

4. Co vás k cyklistice přivedlo?

„Závod míru, který jsem sledoval jako kluk, a náborové závody trenérů J. Čihláře a M. Junga uspořádané v roce 1956.“

5. Oddílová příslušnost v minulosti a dnes:

„Pracovní zálohy (1956), Stadion Praha (1957-58), Favorit Praha (1959-61), Dukla Louny (1961-63), Spojie Praha (1964-65), Kovo Praha (1966-75), Dukla Praha (1976-současnost).“

6. Dosažené sportovní úspěchy:

„Byl jsem průměrným závodníkem, na mistrovstvích republiky jsem získal několik medailových umístění v závodech družstev na silnici, na dráze i v cyklokrosu.“

7. Dosažené trenérské úspěchy:

„Trénuji od roku 1966, kdy jsem v oddíle cyklistiky Kovo Praha začal s mládeží. Od roku 1975 působím v Dukle Praha, kde střídavě vedu dospělé (1975-89, 1992-94, 2003-05) a mládež (1990-91, 1995-2002, 2006-současnost). V roce 1975 (cyklokros) a v letech 1978-89, 1992-93 a 2005-06 (dráha) jsem vedl reprezentační družstvo. Trénoval jsem mj. M. Pence, T. Černého, S. Buchtu, P. Soukupa, A. Trčku, P. Kocka, I. Slámu, P. a F. Kloučkovy, M. Kvasničku, L. Loma, J. Doležala, O. Sosenku, M. Kadlece, Z. Štybara, M. Hačeckého a M. Růžickovou, mnozí z nich získali medaile na olympijských hrách i na mistrovstvích světa a Evropy.“

8. Nejlepší kolo vašeho života:

„Favorit F1, rok výroby 1985, na kterém jezdím dodnes.“

9. Váš nejoblíbenější cyklistický závod:

„Mám rád všechny závody na dráze, na silnici i v terénu. Miluji závody družstev a závod Praha-Karlovy Vary-Praha.“

10. Další sporty, které provozujete mimo cyklistiku:

„V rámci trenérské činnosti se aktivně věnuji kolektivním sportům (hokey, fotbal, košíková, florbal, házená) i vytrvalostním sportům (plavání, chůze, běh na lyžích). Na kole jezdím na novoroční vyjížďku a při jarním výcvikovém táboře na Mallorce. Nejvíce se ale věnuji „motorismu“ - v autě a na motorce trávím převážnou část dne (trénink, závody, cestování na závody).“

11. Zájmy, koníčky:

„CYKLISTIKA, rodina, dva psi.“

12. Osobní a sportovní cíle a přání do budoucna:

„Osobní abych byl zdravý. Sportovní - aby cyklistika v Dukle Praha byla nosným sportem a aby cyklisté a cyklistky Dukly úspěšně startovali na OH 2008.“

ptal se: Pavel Nekola
foto: archiv Pavla Vršeckého

cyklistika

Z Plzně na Julisku

text: František Macák

foto: František Macák a archiv Karla Pilného

V barvách Dukly, či dříve v celcích ATK a ÚDA, startovala plejáda olympijských vítězů, mistrů světa, Evropy i osobností společenského života a sportovní diplomacie. Dnes na své působení v dresu Dukly Praha vzpomíná dlouholetý předseda Českého atletického svazu, člen VV ČOV a pokladník Evropské atletické asociace Ing. Karel Pilný.

Karel Pilný (vpravo) při rozhovoru s prezidentem IAAF Primo Nebiolem

Při oslavách 75 let Emila Zátopka (vlevo) byli mezi gratulanty prezident EAA Olaf Homén i Karel Pilný (nahoře)

S ním jsme naběhali bezpočet středotratářských úseků, které snad cítím v nohách ještě dnes."

ní dukláckých soubojů. Tehdy nás, většinou v šestičlenném finále bývalo pět z Julisky."

Karel Pilný

Knástupu do dresu nejlepšího atletického celku Československa vám pomohly překážkářské rekordy západočeského kraje. S kým jste se tehdy potkal v dukláckém příjimači a kde jste ho strávil?

„V roce 1964 jsme poprvé rukovali už přímo na Julisku a příjimač jsme si odkroutili právě tam i na cvičáku v Motole a v Šárce. Mým prvním velitelem byl dlouholetý král evropských koulařů Jiří Skobla, příjimači velel také atlet-čtvrťkař Jaroslav Jirásek. Ale největším postrachem nováčků byl házenkář Václav Duda. Ten se vyžíval v rajónech. Dodnes vzpomínám, jak jsem myl jedno okno 6 hodin a pořád to prý nebylo dost čisté.“

Na Julisce jste potom spolupracoval s mnoha předními trenéry...

„Začínal jsem u Milana Tošnara, osminásobného rekordmana, který u nás jako první běžel stodesítku překážek pod 15 s. Když Milan povýšil, tak se stal naším trenérem Aleš Poděbrad, později dlouholetý šéftrenér Dukly i čs. atletiky. Také jsem trénoval s Josefem Odložilem, stříbrným patnáctistovkařem z Tokia.“

V Dukle jste se jistě potkal s celou plejádou sportovních osobností. Na koho rád vzpomínáte?

„To by byl předlouhý výčet jmen. Tak jen letmo. Z atletů to byli sprinter František Minařík z Hradiště, snad nejslušnější kluk jakého jsem poznal, dále bratři Mandlíkové, často a rád jsem trénoval s jedním z nejlepších překážkářů Milanem Čechmanem a mnoha dalšími překážkáři. Rád vzpomínám i na moudrého volejbalistu Josefa Tesaře, skvělého smečáře, na vodáky jako byli bratři Svojanovští či Vašek Kozák. Chloubou Dukly za mého působení na Julisce byli házenkáři v čele s krajanem – Plzeňákem Jirkou Víchou. Ten byl tehdy světovou brankářskou „1“. A nemohu zapomenout na fotbalisty jako byli Novák, Masopust, Viktor i kamarád z Plzně Standa Štrunc, ti byli ozdobou armádního sportu.“

V dresu Dukly jste také poprvé zaběhl stodesítku překážek pod 15 s. A na které další závody se nedá zapomenout?

„Asi na federální mistrovství v šestašedesátém. Doběhl jsem těsně čtvrtý, a tak mi jen o chlup utekla nominace na mezinárodní utkání s Francií, ve kterém tehdy reprezentovali první tři. Ale vzpomínám téměř na každý domácí závod na této trati, věčně pokračová-

Vám Dukla pomohla nejen k lepším sportovním výsledkům, ale i v dalším životě...

„To je pravda. Vždy jsem chtěl studovat na vysoké škole, ale můj živnostenský původ se několikrát nezdál přijímací komisi na technice v Plzni. Na svůj studijní sen jsem nezapomněl ani na vojně, chodil jsem do kurzů matematiky, fyziky i dalších předmětů, abych se po vojně mohl přihlásit na pražskou elektrotechnickou fakultu. Z Julisky jsem od Jiřího Skobly dostal skvělý posudek, a tak jsem mohl začít studovat, bylo to i díky Dukle.“

A ještě na skok do velké atletiky. Jste nyní v Evropě jedním z nejvýše postavených funkcionářů EAA. Co bude letos prioritou atletiky starého kontinentu?

„Začátkem března nás čeká v Birminghamu halový šampionát a v dubnu v Cannes důležitý volební kongres při kterém budu opět kandidovat na funkci pokladníka. Právě tam česká delegace jistě překvapí svým návrhem na konání mistrovství Evropy každé dva roky a především na zavedení kontinentálního mistrovství družstev nejen v létě, ale i v zimě.“

Děkuji za rozhovor a přeji hodně úspěchů naší atletice i vaší kandidatuře v Cannes.